

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει θερμοτάτας
Πασχαλίου εὐχὰς Χριστῷ Ἀναστάντι

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ 1986

ΕΤΟΣ ΛΣΤ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 806

Τιμὴ φύλλου Δρχ. 20—Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος
Κάνιγγος 32, Ἀθῆναι
Ἀριθ. Πρωτ. 104

ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ 1986

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ὕλης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ πνεύματος ὑστερεῖ εἰς χαρίσματα τῆς θείας προελεύσεώς του ποὺ τοῦ ἐδόθησαν κατὰ τὴν πλάσιν.

Ταῦτα φέρουν ὡς γνώρισμα τὴν βεβαίαν πίστιν του πρὸς τὸν ἀληθῆ Θεόν. Τοῦ ἐδόθησαν δὲ πρὸς διάκρισιν του ἐκ τῆς ὑπολοίπου δημιουργίας τιμη-

τικῶς ὡς εἰκόνας Θεοῦ, διὰ νὰ ἐπιτελεῖ τὸ καθήκον του ὀρθῶς καὶ μὲ συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ του. Τοῦ παρέχουν δὲ καὶ τὴν δυνατότητα ν' ἀνταπεξέρχεται ἐκ τῆς δοκιμασίας τοῦ πολυστενάκτου τούτου βίου μὲ τὴν πληροφóριαν τῆς ἀοράτου παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἐξ' ἧς ἀντλεῖ δύναμιν καὶ ἐλπίδα.

Δὲν ἐξαιρεῖ δὲ ὁ ὑπερτέλειος Θεὸς τῆς ἀγάπης

του και τὸν ὑλιστὴν καὶ μεμακρυσμένον ἐξ Αὐτοῦ ἀλλ' ἐνεργεῖ ὑποσυνειδήτως καὶ εἰς τοῦτον διὰ τὴν ἀναζητήσιν τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τοῦτο εἰς ἀμφοτέρους αἱ μεγάλοι δοκιμασίαι τοῦ βίου καὶ ὁ κλύδων τῶν θλίψεων ἐξ' ὧν κρίνεται ἡ ἀνθεκτικότης τοῦ ἀνθρώπου δίδουν τὴν ὄψιν ναυαγίου ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ παλαίων ὡς ἐξηγτημένος ναυαγὸς ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων ἀναζητεῖ σωστικὴν νησίδα, πέραν ὅμως τῆς γήινης σφαίρας διότι πληροφορεῖται ἔσωθεν ὅτι ὁ κόσμος τῆς ὕλης δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τοῦ προσφέρῃ σταθερὰν σωτηρίαν.

Ὁδηγεῖται ὁθεν εἰς τὴν ἀνάγκην ἀναζητήσεως ὑπερκοσμίου δυνάμεως εἰς βοήθειάν του καὶ προστρέχει ὅπου πληροφορεῖται τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποστραφεῖ, χωρὶς ὅμως καὶ ὁ Θεὸς νὰ ἀποστραφῇ αὐτὸν ἀλλὰ ταχέως ἔρχεται συνεπίκουρος καὶ ἀρωγὸς εἰς ἀνακούφισιν καὶ ἀνασύνταξιν τῶν δυνάμεων τοῦ παρακαλοῦντος.

Αὕτη δὲ ἡ ὑπερτέλειος Θεϊκὴ ἀγάπη ἣτις ποικιλοτρόπως ἐκδηλοῦται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου δὲν περιορίσθη ἕως αὐτοῦ ἀλλ' ἐπεξετάθη πέραν τῆς ἀοράτου παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ὁρατὴν τοιαύτην διὰ τῆς ἐνσώμου ἐλεύσεως εἰς τὸν κόσμον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀποκατάστασιν εἰς τὴν πρώτην τιμὴν.

Ἡ ἐν λόγῳ δὲ ἀπολύτρωσις καὶ ἀποκατάστασις ὑπῆρξε κοινὸν αἶτημα τῶν αἰώνων καὶ προσδοκία τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, πάσης ἀποχρώσεως φυλῆς καὶ θρησκείας, ἰδιαίτερα ὅμως προσδοκία ὑπὸ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς προρρήσεις τῶν Προφητῶν.

Διὸ καὶ ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου «ἐκκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη» ὁ πανταχοῦ πάντοτε παρὼν οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων Θεὸς περιβληθεὶς τὸ δημιουργημά του γενόμενος ἀνθρώπος διὰ τὸν ἀνθρώπον.

Διῆλθε δὲ τὸν βίον εὐεργετῶν καὶ ἀποκαλύπτων ἐν διδασκαίᾳ τὴν οὐράνιον ἀλήθειαν τῆς πίστεως καὶ βεβαιῶν τὸν λόγον ἐκ τῶν θαυμάτων ἅτινα εἰς πλῆθος καθ' ἑκάστη ἐτέλει. Θὰ ἔλεγε δὲ τίς ὅτι ἀρκετὰ ταῦτα εἰς βεβαίωσιν τῆς Θεότητός του.

Ἐν τούτοις, ἡ σταυρικὴ θυσία διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν θὰ ἔμενεν ἀμάρτυρος ἐὰν δὲν ἐγένετο ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἐξιλαστήριον θῆμα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ δὲν θὰ διεκρίνετο μεταξύ τῶν ὑπολοίπων καταδικασθέντων.

Πιθανὸν νὰ ἐλογίζετο ὡς εἰς τῶν Προφητῶν καὶ δικαίων εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, ὅχι ὅμως ὡς Θεὸς καὶ ἀνθρώπος πάσχων ἐκουσίως διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Τόσον δὲ ὑπῆρξεν ἡ Ἀνάστασις ἀναγκαῖα ὥστε τολμᾷ νὰ λέγῃ ὁ Θεορρήμων Παῦλος, «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενὸν ἔρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν».

Τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων βάσιν θέτει αὐτὴν τὴν Ἀνάστασιν, διότι ἂν ὁ Χριστὸς ἀποθανὼν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ, ἀναπόδεικτος θὰ ἔμενεν ἡ Θεότης του, ὁπότε οὔτε ἡ ἁμαρτία ἀνῆρέθη ὑπ' αὐτοῦ οὔτε ὁ θάνατος καθῆρέθη καὶ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως θὰ ἀνεντρέπετο.

Θεωρεῖται ὁθεν ἡ Ἀνάστασις τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ὅλης σωτηριώδους οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ. Ἀνέστη δὲ ὁ Κύριος ὅχι μόνον εἰς βεβαίωσιν τῆς Θεότητός του ἀλλὰ καὶ τῶν Προφητικῶν λόγων περὶ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία «Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται». Καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ σκοπὸς τοῦ ὅλου ἔργου.

Ἡ Ἀνάστασις ὡς ἐλέχθη, πιστοποιεῖ τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, τῆς δὲ Ἀναστάσεως πιστοποιήσεις, τὰ ἐντάφια, αἱ ἐμφανίσεις εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ κυρίως ἡ ψηλάφησις τῶν ζωηφόρων πληγῶν ὑπὸ τοῦ ἀπιστοῦντος Θωμᾶ.

Προτείνει ἑαυτὸν ὁ Σωτὴρ εἰς ἔρευναν εἰς τοὺς μαθητὰς λέγων «Ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμέ θεωρεῖτε ἔχοντα».

Πιστώθητε πέραν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διὰ τῆς ἀφῆς τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν, πιστώθητε ὅτι οὐκ εἰμι πνεῦμα ἀλλὰ καὶ σὰρξ ζῶσα.

Φρικτὸν τὸ θέαμα τῆς θείας συγκαταβάσεως! Τὸ αἷμα τῆς ἀπολυτρώσεως νωπὸν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ Σταυρὸς τῆς θυσίας παραμένει ὑψωμένος διάτρυτος ἐκ τῶν ἡλων, καὶ ἡ σινδὼν μετὰ τῶν σουδαρίων κείνται ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ δὲ νεκρέγετος Ἰησοῦς εἰσέρχεται μετὰ τοῦ σώματος κεκλεισμένων τῶν θυρῶν πρὸς τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ ὑπερῶν «δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη» εἰς πίστωσιν τῆς Ἀναστάσεως Του. Καὶ ὑπόσχεται ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς χορηγὸς τὴν διηνεκὴ παραμονὴν του μετὰ τῶν μαθητῶν Του καὶ τῶν διαδόχων των λέγων: «Ἰδοὺ

ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος» ἐννοῶν τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του ἣν ἐθεμελίωσεν ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι.

Στοιχεῖον ὅμως ἀπαραίτητον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τυγχάνει ἡ ἀνόθευτος καὶ ἀκριβὴς τήρησις τῆς Χριστοπαραδότου διδασκαλίας ὡς πίστεως ἀγνῆς, κατὰ τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων. Οἰαδήποτε δὲ ἀλλοιώσεις ἢ καινοτομία ἔχει τὸ βάρος τῆς βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διότι κατελέγχει ἐλλειπὴ τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν. Σημαίνει δὲ αὕτη ἐκτόπισιν τοῦ Θεοῦ καὶ παρείσδυσιν τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος μὲ συνέπειαν δημιουργίας μιᾶς τερατώδους πίστεως δολίου κατασκευάσματος. Ἀνωφελὴς ὅθεν ὁ τοιοῦτος ἐορτασμός τῆς Ἀναστάσεως καὶ πάσης ἄλλης ἐορτῆς διὰ τὴν προσβολὴν ποὺ καταφέρει ἢ παραχάραξις τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπὲρ ταύτης τῆς ἀληθείας ἠγωνίσθησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν οἱ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως. Τούτων τοὺς ἀγῶνας ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ διεδέχθημεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀποκληθέντες παλαιοημερολογίται, κληθέντες ἄνωθεν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ἀκαινοτομήτου ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως εἰς τοὺς καιροὺς τούτους τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς καταπροδόσεως τοῦ τιμαλφοῦς θησαυροῦ τῆς πίστεώς μας.

Εἰς τὸ ὑψηλὸν ὅμως τοῦτο ἔργον τῆς θείας Προνοίας, τινὲς τῶν αγωνιστῶν ἡστόχησαν ἐκτραπέντες τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ πρὸς ἰδίαν κατεύθυνσιν, ἀδιάφοροι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἄλλοι δὲ ἡττηθέντες ὑπὸ ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ ἄλλοι παρείσακτοι, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα ὑποπεσόντες τῆς ἀποστασίας κατατραυματίζουν τὸ ἱερὸν κίνημα τῆς εὐσεβείας καὶ παρακωλύουν τὸ ἔργον τῆς προαγωγῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὅπερ ἐλέω Θεοῦ ἀνέλαβόμεν.

Πόσα ἐπιτεύγματα θὰ εἶχεν ἐπιφέρει ἡνωμένος ὁ ἱ. ἡμῶν ἀγὼν εἶναι κοινὴ ὁμολογία ἡμετέρων καὶ ξένων. Διότι ὅμως ἐλλεῖπει αἴσθημα εὐθύνης καὶ πόνου διὰ τὴν πρόσδόν του, παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν παροῦσαν ὄχι εὐχάριστον ὄψιν, χωρὶς καὶ πάλιν ὅμως νὰ παύη νὰ εἶναι τὸ ἐμπόδιον εἰς τὰ προδοτικὰ σχέδια τῶν διαπραγματευομένων τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς δύσεως.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνη ἐν Κυρίῳ.

Ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ κλητῇ καὶ Ἁγίᾳ προσέλθωμεν τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ ἐν μετανοίᾳ καὶ

ἐπιστροφῇ λαμπαδηφόροι καὶ λαμπροφόροι, «τοῖς ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι» καὶ ὡς ἀληθεῖς ἰδεολόγοι ἀνωνισταὶ ἀντάξιοι τῶν προγόνων μας δῶμεν ἀλλήλοις τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης εἰς κοινὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν ὅπως ἐορτάσωμεν θεαρέστως καὶ πρεπόντως Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Καλεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἔργον ὁ πολυπαθὴς ἡμῶν ἀγὼν πρὸς δικαίωσίν του.

Τοῦτο τὸ Ἀναστάσιμον μήνυμα εὐπροσδέκτως ἂς ἡχῇ εἰς τὰ ὦτα πάντων καὶ ἂς γίνῃ τὸ σύμβολον τῆς νίκης κατὰ τοῦ ὀλεθρίου ἐχθροῦ ὅστις ἀντιμάχεται πεισμώνως τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ' ἀριστερῶν, κατακρατῶν αὐτὸν ἐπὶ ἔτη διηρημένον μὲ διαφόρους προφάσεις διὰ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸν τελικὸν προορισμὸν του.

Ἡμεῖς δὲ, διάθερμον εὐχὴν πρὸς Κύριον ἐν ταπεινώσει ἀπευθύνομεν, ὅπως σὺν τῇ χαρμοσύνῃ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα λίαν συντόμως καὶ τῆς χαρμοσύνου ἐνώσεως τῶν διεστῶτων ἀξιωθῶμεν ἵνα ἴδωμεν τὸν πόθον ἡμῶν ἐκπληρούμενον καὶ δοξάσωμεν ἡνωμένοι πάντες τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὸν Θεὸν τοῦ φωτισμοῦ καὶ τοῦ ἐλέους.

Ταῦτα διὰ τὸ ἰδιαίτερον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καθῆκον ἡμῶν.

Περαίνοντες δὲ ἀπευθύνομεν ἐν κατακλείδι πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ, ἐγκάρδιον Πασχάλιον χαιρετισμὸν μετὰ καὶ συναφῶν εὐχῶν ἀναφωνοῦντες ἐν χαρᾷ τὸ χαρμόσυτον μήνυμα ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος

Χρυσόστομος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τὸ Μέγα Μήνυμα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως τὸ ἀναγγέλλουν διηνεκῶς οἱ Οὐρανοὶ τώρα καὶ δύο χιλιάδες χρόνια. Τοῦτο εἶναι μήνυμα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, μεταδιδόμενον διὰ μέσου τῶν Χριστιανικῶν Αἰώνων. Τὸ ἐξαγγέλλουν τὰ Οὐράνια δώματα, τὸ παραλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τὸ ἀναμεταδίδει εἰς ὅλους τοὺς ἡχούς εἰς τὰ πέρατα τῆς ὑψηλίου.

«Πάντα πεπλήρωται φωτὸς Οὐρανός τε Γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» ὅπως μᾶς ἀναγγέλλει ὁ Ἅγιος Ὑμνογράφος. Δὲν ὑπάρχει σημεῖον τῆς ὑψηλίου ποῦ νὰ μὴν πληροῦται ἀπ' αὐτὸ τὸ θεῖον καὶ ἀνέσπερον Φῶς.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, αὐτὸ τὸ συντριπτικὸν γεγονός τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας εἶναι ἀδιάσειστον διὰ τοὺς πιστεύοντας, ἀμφιλεγόμενον

διὰ τοὺς ἀμφιβάλλοντας καὶ πάντι ἀπορριπτέον ἀπὸ τοὺς ἀρνητάς. Σημεῖον ἀντιλεγόμενον, ὄχι μόνον τώρα, ἀλλὰ ἅμα τῇ γενέσει του εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Γολγοθᾶ ὅπου ἐσταυρώθη καὶ ἐναποτέθη ὁ Ζωοποιὸς Κύριος εἰς τὸ καινὸν μνημεῖον τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας, εὐσχήμονος, πλουσίου παράγοντος καὶ μέλους τοῦ μεγάλου Συνεδρίου ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἀπεκαθήλωσε τὸ «καθειμαγμένο» Σῶμα, ἀδεία τοῦ Πιλάτου, ἐνείλισε αὐτὸ ἐν καθαρᾷ σινδόνι με ἀρώματα καὶ τὸ ἐναπέθηκεν εἰς τὸ καινὸν μνήμα ποῦ τὸ εἶχε, λαξεύσει ἐν βράχῳ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του ὁ Ἰωσήφ, ὁ τοῦ Κοινοβουλίου Ἀρχων. Αὐτὸ τὸ ἀκήρατον σῶμα ποῦ ἐμαστιγώθη, ἐνεπύσθη καὶ ἀπέθανεν ἐν τῷ Σταυρῷ «Ὁρυξαν χεῖρας μου καὶ πόδας καὶ ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου» (Ψαλμ. 21.17-18). Αὐτὸ τὸ ζωηφόρον Σῶμα ἦταν ἀδύνα-

τον να μείνη ανενέργητον. Ἰδία Θεϊκὴ ἐξουσία καὶ Παντοκρατορικὴ δύναμι, ἠγέρθη τριήμερον ἐκ τοῦ τάφου. Εἶναι Αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος ποὺ εἶχε εξαγείλλει εἰς τοὺς μαθητὲς Του ὅτι τὴν Τρίτην Ἡμέραν θ' ἀναστήθῃ, καὶ, ὄντως, ἀνεστήθη ἀπαράλλακτος ὡς ἦτο, ἀλλὰ μὲ ἀφθαρτον Σῶμα «δεδοξασμένον». Ἠγέρθη ἐκ τοῦ τάφου καὶ συναναστράφη μὲ τοὺς μαθητάς του (συνέφαγε καὶ συνέπιε) ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ὅπως μᾶς παρέδωκαν οἱ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες, οἱ ὅποιοι ἐλάμβανον, ἀπ' Αὐτὸν τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀνεπανάληπτα μηνύματα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς. Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν, πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν». (Ματθ. ΚΗ 18-20), λέγων ἐπιπροσθέτως εἰς Αὐτοὺς, ὅτι θὰ μένη κοντά τους εἰς τοὺς διηνεκεῖς αἰῶνας «Μεθ' ἡμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν».

Αὕτῃ ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας ὅπως τὸν εἶδε καὶ ἐψηλάφησεν ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς αὕτῃ ἡ ἀναλλοίωτος ἀλήθεια, ποὺ μεταδίδεται αἰωνίως: **Χριστὸς Ἰησοῦς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν**, καὶ εἶναι Αὐτὸς ὁ ὁποῖος κατευθύνει πάντα ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μας ὡς πρωτότοκος ἐγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας ὁ Θεὸς μας ποὺ εὐρίσκεται ἐν Οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ ἐν τῇ Γῇ μεθ' ἡμῶν. Εἶναι αὐτὸς ποὺ εὐρίσκεται μονίμως κοντά μας καὶ ἀκούει τὰς δεήσεις μας. «Ἐν αὐτῷ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» ὅπως λέγει ὁ θ. Παῦλος πρὸς τοὺς ἐν Πνύκα Ἀθηναίους (Πράξ. ΙΖ 28-29).

Αὕτῃ ἡ ἐπινίκειος ὁδὸς ποὺ τὴν γνωρίζουν οἱ πάντες μᾶς λέγει: **Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ (διὰ τοῦ θανάτου του) θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος**.

Αὐτὸ, βροντοφωνεῖ ἡ Ἐκκλησία ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτὴρ καὶ Θεὸς μας ποὺ ἡ ἀνθρωπίνῃ κακίᾳ τὸν ὠδήγησεν ὡς ἔσχατον τῶν καταδίκων ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ παρέδωκε ἐκεῖ τὸ πνεῦμα Του ἀναφωνῶν πρὸς τὸν Πατέρα του: «Ἡλὶ, Ἡλὶ Λιμᾶ Σαβαχθανὶ (Θεέ μου, Θεέ μου ἵνα τι μὲ ἐγκατέλειπες (Ματθ. ΚΖ 46-47). Αὐτὸς ποὺ τώρα μὲ τὴν Ἀνάστασίν του εἶναι ὁ Παντοδύναμος καὶ Ἀρχηγὸς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τί χαρὰ τῷ ὄντι ὅταν ἀκούμε, καὶ

ζοῦμε αὐτὸ τὸ εὐφρόσυνον μῆνυμα τῶν μηνυμάτων:

Χριστὸς Ἀνέστη
Ἀληθῶς Ἀνέστη

Μὲ Αὐτὴν τὴν πρωτάκουστην δύναμιν ποὺ λαμβανόμεν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὸν Κύριόν μας καθιστάμεθα οἱ δυνατοὶ τῆς ζωῆς «Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μαρκ. 9-23), αὐτὸ μᾶς βεβαιοῖ ὁ Ἀρχων, τῆς εἰρήνης, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τοῦ ἀπείρου ἐλέους.

Ὅλοι μας μικροὶ καὶ μεγάλοι παρακαθείμεθα εἰς τὴν πνευματικὴν τράπεζαν ποὺ μᾶς ἐτοίμασεν ὁ Κύριος: «Ἡ Τράπεζα γέμει ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλεθαι πεινῶν» μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Πατὴρ Ἰωάννης Χρυσόστομος εἰς τὸν Πασχάλιον κατηχητικὸν λόγον του καὶ μηδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐξέλεθαι πεινῶν μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον ἐγκράτειαν ποὺ ἐξασκήσαμεν μὲ τὴν δύναμιν Του. Παρακαθείμενοι σ' αὐτὴν τὴν Πασχάλιον Τράπεζαν μᾶς χαρίζει ὁ νικητὴς τοῦ, θανάτου, τίτλους εὐγενείας νὰ καλούμεθα Τέκνα Του! Τί θεία ὄντως καὶ Οὐράνια υἱοθεσία!! Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν (Α. Ἰωαν. Γ.1).

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς Ἰωάννης Χρυσόστομος μᾶς δίδει ὠλοκληρωμένην πνευματικὴν τροφὴν ὥς προσφύγμεν σ' Αὐτὸν γιὰ νὰ μᾶς πῇ στὸν ὑπολοιπὸν κατηχητικὸν του λόγον κατὰ τὸ τέλος τῆς Πασχάλιας Ἀκολουθίας:

«Ἐπικράνθη ὁ Ἀδὴς καὶ γάρ κατηργήθη
Ἐπικράνθη ὁ Ἀδὴς καὶ γάρ ἐνεπαίχθη
Ἐπικράνθη ὁ Ἀδὴς καὶ γάρ ἐνεκρώθη

Ναί, ἐποτίσθη ἀπὸ τὸν νικητὴν μας Σωτῆρα Χριστὸν μὲ τὸ ἴδιο φαρμάκι ποὺ ἐπότιζεν ὁ Ἀδὴς τοὺς ἐπὶ ἐξ χιλιετηρίδας ἐν αὐτῷ κρατούμενους νεκροὺς! Ὁ αἰώνιος τροπαιοῦχος νικητὴς μας κατάφερε ὁλοκληρωτικὸν θανάσιμον πλῆγμα πρὸς τὸν Ἀδὴν οἱ δὲ πιστοὶ μὲ ἀναμμένην πασχάλιον λαμπάδα κραυγάζουν στενωπρεῖα τῇ φωνῇ ἐπικράνθη. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ οὐδεὶς νεκρὸς ἐπὶ μνήματος. Μὲ τοιαύτην πνευματικὴν πανδαισίαν καὶ πληρότητα τελειώνομεν τὴν πασχάλιον ἀκολουθίαν, ἡ δὲ χαρὰ ποὺ σκορπίζει ὁ ἀναστάς Κύριος πρὸς τοὺς πιστοὺς εἶναι ὄντως «πεπληρωμένη». Καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τους «Καὶ χαρίσῃται ὑμῶν ἡ καρδιά καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν» (Ἰωάν. 16-22).

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας
Ἀθανάσιος

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Καὶ ἐφέτος μὲ ἰδιαιτέραν λαμπρότητα ἐωρτάσθη ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας παρὰ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Εἰς τὴν αἴθουσαν «Φίλων τοῦ Λαοῦ», ὠμίλησεν, ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος.

Μὲ λόγον ἐμβριθῆ καὶ ἱστορικῶς τεκμηριωμένον, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου εἰπὼν τὰ ἀκόλουθα:

Παρευρέθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς μας κ.κ. Γερόντιος, Ἀντώνιος, Ἰουστίνος, Ματθαῖος, Καλλίνικος καὶ πλῆθος κλήρου.

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς
Τίμιον Πρεσβυτέριον
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ.

Εἶναι ὄντως ἄκρως συγκινητικὸν νὰ σκέπτεται κανεὶς, ὅτι μετὰ ἀπὸ 1143 ἔτη συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς 11 Μαρτίου τοῦ 843, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ὁ ὁμολογητὴς Πατριάρχης Μεθόδιος μετὰ τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχόντων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἀνεστήλωσαν τὰς σεπτὰς καὶ ἱερὰς Εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἡ αἵρεσις τῆς Εἰκονομαχίας εἶχεν ἀποβάλλει ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ μίαν σχεδὸν 100ετίαν.

Ἐκτοτε καθιερώθη ὅπως τιμᾶται καὶ γεραίρεται ἐτησίως ἡ μνήμη τῆς μεγάλης αὐτῆς νίκης τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Α΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν συγγραφέντος πρὸς τοῦτο καὶ τοῦ γνωστοῦ εἰς ὅλους «Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας», τὸ ὁποῖον ἀναγιγνώσκεται μετὰ τὴν περιφορὰν τῶν σεπτῶν Εἰκόνων περίξ τῶν ἱερῶν Ναῶν ἢ καὶ χωρίων, ὡς ἐσυνήθιζετο παλαιότερον.

Σύν τῇ παρόδῳ τῶν ἐτῶν εἰς τὸ Συνοδικὸν προσετέθησαν καὶ τὰ σχετικὰ κατὰ τῶν αἰρετικῶν Ἰωάννου τοῦ Ἱταλοῦ καὶ Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ κεφάλαια λαβὼν οὕτω τὴν σημερινὴν του μορφήν. Ἐὰν δὲ ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ θὰ προστεθοῦν μελλοντικῶς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κων/λεως μεγάλων κακοδοξίων τῆς Δύσεως, μέχρι τῆς συγχρόνου καὶ χειροτέρας ὧν τῶν κακοδοξίων, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οὕτως, ἡ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις αὕτη προῦρισται νὰ τιμᾷ καὶ γεραίρῃ ὅλους τοὺς ἀθλητὰς τῆς καλῆς ὁμολο-

γίας, τοὺς πολεμήσαντας ἄχρι θανάτου τοὺς ποικίλους ἐχθροὺς τῆς ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας, τοὺς διὰ τοῦ ξίφους ἢ τῆς γραφίδος θελήσαντας νὰ νοθεύσουν τὴν ἀληθῆ εἰς Χριστὸν πίστιν.

Διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν αὐτῆς οἱ καλοὶ ὁμολογηταὶ διετήρησαν τὴν Ἐκκλησίαν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ μὲ ὀρθὴν δηλονότι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπου καὶ ἐσχάτων δοξασίαν καὶ πίστιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ συναγωγὰς τῆς Δύσεως.

Κατ' ἄλλην ἐπίσης ἐκδοχὴν, ὁ ὅρος Ὁρθόδοξος δύναται νὰ σημαίῃ καὶ τὸν ἔχοντα τὴν γνησίαν καὶ ὀρθὴν δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται «εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν καθόλου ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ζωὴν καὶ συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἀμφότεραι αἱ ἐρμηνεῖαι τυγχάνουν ὀρθαί καὶ δὲν ἀποκλείουν ἀλλήλας, καθ' ὅσον ἐκφράζουν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ὀρθὴ πίστις εὐαγγελικῶς βιούμενη ἀπαιτεῖ πάντοτε καὶ τὸν ἐν Χριστῷ βίον, διὰ τοῦ ὁποίου δοξάζεται ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς».

Τὸν πολῦτιμον τοῦτον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας διέδωσαν ἀνὰ τὸ κόσμον οἱ ὠραῖοι πόδες τῶν εὐαγγελισαμένων τὰ ἀγαθὰ εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, οὐχὶ βεβαίως ἀνευ ἰδρώτων, ἀγώνων καὶ θυσίας τέλος τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς. Αὐτὸ ὅμως ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἑκατομμῦρια νέων πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ μαρτυρικὸν τῶν αἵμα θὰ ποτίσουν τὸν δένδρον τῆς πίστεως κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες. Ἐκτοτε «ὁ θησαυρὸς τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως» θὰ διαφυλαχθῇ ἀκέραιος καὶ σώος ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἡρωικῶν ὁμολογητῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς θυσίας πολλάκις καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τῶν θὰ ἀποτρέψουν καὶ ματαιώσουν πᾶσαν νοθείαν ἢ ὑπεξαίρεσίν του.

Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅποιαν τεραστίαν σημασίαν ἐνέχει τὸ γεγονὸς αὐτὸ, ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι ἀνευ τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀποστολικοὶ μετὰ ταῦτα ἰδρώτες ὡς καὶ τὰ αἵματα τῶν ἁγίων μαρτύρων κυριολεκτικῶς θὰ ἤχρηστεύοντο, ἀφοῦ διὰ τῆς αἱρέσεως ἡ καθαρὰ πίστις καὶ εὐσέβεια θὰ ἐνοθεύετο, ἡ ἠκριβωμένη ἱερωσύνη καὶ πιστὴ διαδοχὴ αὐτῆς θὰ ἐξέλιπεν!

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ Ι. ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Ἡ Ὁρθοδοξία ὁμως, ἀγαπητοί μου, καί εἰς περιο-
δους εἰρήνης ἀπαιτεῖ ἀπ' ὅλους μας τήν ἐγρήγορσιν τοῦ
φύλακος τῶν τιμίων, ἀπαιτεῖ τήν πιστότητα πρὸς τήν
παραδοθεῖσαν κληρονομίαν, τήν δυνατόν καλλιτέραν
ἀξιοποίησιν αὐτῆς, ὥστε νὰ μεθέξουν τῶν ἀγαθῶν τῆς τῷ
δυνατὸν περισσώτεροι. Ἡ ἀνωτέρω ἐγρήγορσις καί πι-
στότης τυγχάνουν τεραστίας σημασίας συντελεσταὶ διὰ
τὴν ἀπρόσκοπον πορείαν τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας. Ὁ
παραμικρὸς νυσταγμὸς τῶν φυλακῶν τῆς, ἡ ἐλαχίστη
ρωγμὴ στὸ τείχος τῆς, θὰ εἴχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν
διακινδύνευσιν ἢ νοθείαν τοῦ φυλαττομένου θησαυροῦ,
τὴν παραποίησην καὶ παρατροπὴν τῆς ἀγιοπνευματικῆς
κληρονομίας τῶν Πατέρων μας. «Οὐ μικρὸν τὸ μικρὸν,
ὅταν εἰς μέγα ἐκβῇ», ἔλεγον ἀρχαῖοι. Δὲν εἶναι μικρὸν καὶ
ἀδιάφορον αὐτὸ πού ἀμελοῦμενον γίνεται μέγα. Σχολιά-
ζων σχετικὸν χωρίον τῆς Γραφῆς ὁ μέγας Χρυσόστομος
γράφει: «Εἰ γάρ οἱ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἀποπηδᾶν τῶν θείων
θεσμῶν ἐπιχειροῦντες καὶ μικρὸν τι παρακινεῖν τῆς προση-
κοῦσης ἐτύγχανον ἐπιτιμῆσεως, οὐκ ἂν ὁ παρὼν ἐτέχθη
λοιμὸς οὐκ ἂν ὁ τοσοῦτος χειμὼν τὰς Ἐκκλησίας κατέ-
λαβεν» (Γαλ.).

Ἐὰν θὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας,
ὄχι τόσον τῆς περιόδου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων,
ὅπου ἡ κακοδοξία ἦτο ἔκδηλος καὶ φανερά καὶ μεγάλη,
ὅσον εἰς τοὺς μετὰ τὴν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον χρόνους, τότε θὰ
ἴδωμεν μεγάλον ἀγῶνα καὶ ἐνστασιν ὑπὸ τῶν πιστῶν τῆς
Ὁρθοδοξίας τέκνων διὰ πολὺ μικρότερα φαινομενικῶς.
Ἐφαρμογὴν δηλαδὴ ἀκριβῆ τῶν ὡραίων λόγων τοῦ ἁγίου
Νικοδήμου: «Ἐὰν ὁμως ὁ λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι περὶ
πίστεως καὶ τῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας» σημειώ-
σατε παρακαλῶ τὴν λέξιν «παραδόσεων», εἰς τὴν ὁποίαν
οὐδόλως ἐπιθυμοῦν ν' ἀναφέρωνται οἱ λεγόμενοι συντη-
ρητικοὶ καὶ ἐνωτικοὶ τῆς σήμερον, - τότε λέγει ὁ ἱερὸς
Πατὴρ» καὶ ὁ πλέον εἰρηνικὸς καὶ ἡσυχος πρέπει νὰ
πολεμῇ ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς: «Ὁ χρόνος
δὲν θέλει μὲ φθάσει εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παρα-
δείγματα τόσων καὶ τόσων ἁγίων οἵτινες ἐκακοπάθησαν
καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ
Κανόνας».

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε διὰ τοῦτο ἐν συνεχείᾳ νὰ σκια-
γραφήσω τρία ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλη-
σίας μας διὰ συντομίαν, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκουν ἀπόλυτον
ἐφαρμογὴν οἱ ἀνωτέρω λόγοι τοῦ ἀσκητοῦ τοῦ ἱεροῦ
Ἀθωνος.

Α' Ὡς γνωστὸν κατὰ τὴν δευτέραν φάσιν τῆς Εἰκο-
νομαχίας (813-843) πρωταγωνιστὴς ἐναντίον αὐτῆς τυγ-
χάνει ὁ πολὺς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης «ὁ ἀτρόμητος
ὁμολογητὴς τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν»
κατὰ τὸ γνωστὸν εἰς ὅλους μας π. Ἰουστίνον Πόποβιτς.
Πρὶν ὁμως ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῶν εἰκονοφίλων εἴχε
διεξάγει ἕτερον μεγάλον ἀγῶνα κατὰ τοῦ παρανόμου
γάμου τοῦ αὐτοκράτορος Κων/νου τοῦ ΣΤ', ὁ ὁποῖος

ἐγκαταλείψας τὴν νόμιμον σύζυγόν του συνεζεύχθη τὴν
αὐλικὴν Θεοδότην.

Ὁ ἱερὸς Θεόδωρος δὲν ἐδέχθη κατ' οὐδένα λόγον νὰ
συλλειτουργήσῃ μετὰ τοῦ εὐλογήσαντος τὴν «μοιχοζευ-
ξίαν» ἐκείνην, ὡς τὴν ἀπεκάλει, ἱερέως Ἰωσήφ, οὔτε μὲ
ὄσους ἐκοινώνουν μετ' αὐτοῦ. Τοιαύτην λεπτότητα συνει-
δήσεως καὶ πόθον τηρήσεως τῶν εὐαγγελικῶν καὶ Κανονι-
κῶν προσταγμάτων εἶχεν ὁ ἀσίδειμος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο
νὰ ἐξορισθῇ καὶ νὰ διαλυθῇ προσωρινῶς ἡ Μονὴ του,
πράγμα τὸ ὁποῖον ὑπέμεινε μετὰ πάσης εἰρήνης ἀγογγύ-
στως. «Πάντα ἡμῖν φορητὰ μέχρι θανάτου» ἔγραφε πρὸς
τὸν Πατριάρχην Νικηφόρον, ἡ «μετασχεῖν τῆς ἐκείνου
κοινωνίας (Ἰωσήφ) καὶ τῶν ἐκείνῳ συλλειτουργούντων». Καὶ
νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο διὰ προσωπικὴν καὶ
μόνον τοῦ βασιλέως καταπάτησιν τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου.
Τίς θὰ συγκρίνῃ τὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ τὰ παρόντα καὶ
δὲν θὰ θρηνήσῃ διὰ τὴν κραυγαλέαν πτώσιν τοῦ Ὁρθο-
δόξου ἀγωνιστικοῦ αἰσθητηρίου;

Β' Μεταφερόμεθα τῶρα εἰς τὴν μαρτυρικὴν μεγαλό-
νησον Κύπρον κατὰ τὸ ἔτος 1223 τὴν περίοδον τῶν
βανδαλισμῶν τῆς Δ' σταυροφορίας.

Ἡ ὡραία νῆσος λατινοκρατεῖται. Οἱ ὀρθόδοξοι ἀρχι-
ερεῖς ἀντικαθίστανται ὑπὸ λατίνων. Ὡς δὲ σημειώνει ὁ
ἱστορικὸς: «ἀλλὰ καὶ τὸν λοιπὸν λαόν, τοὺς τε ἱερεῖς καὶ
τοὺς μονάζοντας τυραννικῶς ἐξεβίαζον εἰς τὸ ὁμοφρονεῖν
καὶ συγκοινωνεῖν αὐτοῖς καὶ μνημονεῦειν».

Ἐστία ὀρθοδόξου ἀντιστάσεως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς
Καντάρας, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς
ἐπικαλουμένης Μαχαιρᾶ, μὲ τοὺς 13 ὁσίους Πατέρας τῆς.
Ἐπιθυμῶν ὁ παπικὸς ἀρχιεπίσκοπος νὰ δοκιμάσῃ τὴν
ἐμμονὴν τῶν Μοναχῶν εἰς τὴν ἱερὰς των παραδόσεις,
ἀποστέλλει εἰς τὴν Μονὴν ἀντιπρόσωπόν του, διὰ νὰ
συζητήσῃ μαζί των, πῶς θεωροῦν τὰ ἄζυμα πού χρησι-
μοποιοῦν εἰς τὴν λειτουργίαν των οἱ παπικοί. Ἡ ἀπάν-
τησις τῶν μοναχῶν ἦτο σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ: τὴν
ἀπεκάλεσαν νεκρὸν ἄζυμον ἄρτον καὶ τελείως ἀπόβλητον
διὰ τὴν θείαν Εὐχαριστίαν. Αὐτὸ ἦτο ἀρκετὸν διὰ ν'
ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἐπομένην κίβλας τὸ μαρτύριόν των εἰς τὰς
φυλακὰς τῆς νήσου, ὅπου ἐνεκλείσθησαν. Βασανιζόμενοι
κατὰ καιροὺς διὰ νὰ μετανοήσουν ἀρνοῦνται μετὰ σθέ-
νους πᾶσαν ὑποχώρησιν ἀπὸ τὰς θέσεις των. Ἡ φυλά-
κισις συνεχίζεται ἐπὶ μίαν τριετίαν. Τελικῶς καταδικάζον-
ται εἰς τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ
ἐσύροντο ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους προσδεδεμένοι ὀπισθεν
ἀγρίων ἡμιόνων. Καὶ ἰδοὺ! Ἡ πρώτη φάσις τοῦ μαρ-
τυρίου τελειώνει καὶ ἡμίθνητοι πλέον ρίπτονται ἐπὶ τῆς
πυρᾶς. «Ὁ δὲ καθηγούμενος τούτων ἀββᾶς Ἰωάννης
καλούμενος», γράφει ὁ ἱστορικὸς, «μέχρι πολλοῦ ἐφαινετο
τοῖς πᾶσι ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἱστάμενος καὶ προσευχόμε-
νος: ἐμμανὴς δὲ γενόμενος εἰς ἐκ τῶν λατίνων καβαλ-
λαρίων ἀκοντίσας κατ' αὐτοῦ ρόπαλόν τι καὶ κρούσας
τοῦτον μέσον τῆς φλογὸς ἔρριψε: καὶ οὕτω ὁ ἀσίδειμος τὴν
ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέδωκεν. Κατασβεσθείσης
δὲ τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνης καὶ εὐρόντες τὰ λείψανα σώα,

ὁστέα παντοδαπῶν ζώων καὶ μικρῶν θηρίων επισυνάξαντες προσέθηκαν ἐπὶ τὰ λείψανα τῶν ἀγίων, καὶ δευτέραν πυρκαϊὰν ἀνάψαντες πάλιν ἐπὶ τούτοις οὐκ εἴσαν τὸ πῦρ ἕως εἰς τέλος κατετέφρωσαν».

Διὰ μέσου τοιούτων ἀγώνων καὶ θυσιῶν μᾶς παρεδόθη ἀλώβητος ὁ πλοῦτος τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας ὁ θησαυρὸς τῆς ἱερᾶς μας Παραδόσεως.

Γ' Ὡς γνωστὸν, πολλαχοῦ ὁ μοναχισμὸς ὑπῆρξε πάντοτε σθεναρὸς πρόμαχος ὀρθοδόξου πίστεως καὶ θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας. Πολλάκις οἱ μοναχοὶ ἐδιώχθησαν, ἐβασανίσθησαν καὶ ἐμαρτύρησαν διὰ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά των.

Ἰδιαίτερος δὲ οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγ. Ὁρους προσέφεραν ἀνεκτίμητον προσφορὰν διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ὡς οἱ ἐπὶ Βέκου μαρτυρήσαντες καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἐξ' αὐτῶν πάλιν ἄλλοι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι θρησκευτικαὶ προσωπικότητες καὶ πρότυπα ὀρθοδόξου ὁμολογίας ὡς ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἱεραπόστολος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς, ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ νεοφανεὶς ἱερομάρτυς Κοσμάς πρῶτος τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ οἱ Κολλυβάδες τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία εἶναι ἐξ' ἴσου σπουδαία πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας διὰ τὴν διάσωσιν καὶ ἀναγέννησιν τῆς λειτουργικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχαίας ὑγιоῦς παραδόσεως. Συνεχεῖα δὲ τούτων ἡ ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἔτος 1773. Ἀνησυχία καὶ ταραχὴ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Ἁγ. Ὁρους. Ἡ αἰτία: Ἡ ἄρνησις μιᾶς μερίδος εὐσεβῶν, λογίων καὶ αγωνιστῶν μοναχῶν νὰ δεχθοῦν τὴν τέλεσιν τῶν νεκρικῶν μνημοσύνων τὴν Κυριακὴν, ἀφοῦ τὸ Σάββατον τὴν ἤθελαν τὰ Τυπικὰ τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀντίπαλοί των τοὺς πιέζουν συνεχῶς, τοὺς συκοφαντοῦν ἐλεεινῶς, τοὺς διώκουν ἀπηνῶς, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς φαρμασόνους καὶ Κολλυβάδες.

Διὰ τοὺς ἀμυήτους, τοὺς πολλοὺς, ὁ ἀγὼν τῶν Κολλυβάδων ἐφάνη σὰν μιὰ τρικυμία ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὅμως, ὅπως σημειώνει ἓνας ἐρμηνευτὴς τοῦ κινήματός των «τὰ αἰτήματα τῶν Κολλυβάδων δὲν ἦταν στενόκαρδη προσήλωση σε τύπους πίσω ἀπ' αὐτὰ κρυβότανε τὸ σοβαρώτερον αἶτημα τῆς Ὀρθοδοξίας: Ἡ Παράδοσις.

Οἱ Κολλυβάδες ἐκφράζουσαν τὸν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ κρατήσῃ τὴν ἱερὴ τῆς Παράδοσις ἀνόθευτη ἀπὸ συμβιβασμοὺς ποὺ θὰ νοθεύανε καὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν οὐσίαν της. Διότι μορφή καὶ οὐσία στὴν Ὀρθοδοξία εἶναι ἀλληλένδετα καὶ κάθε ρωγμὴ στὴ θαυμαστὴ τούτῃ ἐνότητα εἶναι φοβερὸ τραῦμα».

Τελικῶς οἱ Κολλυβάδες ἐδικαιώθησαν. Ἀσχέτως πρὸς τὰς ἐπακολουθησάσας συμβιβαστικὰς λύσεις τοῦ Πατριάρχου, ὁ Θεὸς ἐπεσφράγισεν τὸ ἔργον του μὲ τὴν ἀγιοποίησιν τῶν ἐπιφανεστέρων ἐξ' αὐτῶν. Οἱ Διωγμοὶ

ὁμως ποὺ ὑπέστησαν εἶναι εἰς τοὺς πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς ἀγνωστοί. Ὅταν ποτὲ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ὡς φημολογεῖται τὸ ἀνέκδοτον ἔργον Ἀθανασίου τοῦ Παρίου «Δήλωσις περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν ἀγίῳ Ὁρει ταραχῶν», τότε θὰ θαυμάσουμε τὴν λεπτότητα καὶ εὐαισθησίαν τῶν ἀειοδίων ἐκείνων ἀνδρῶν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ τῆς Παραδόσεως.

Σήμερον τὸ Ἅγιον Ὄρος διέρχεται ἐνεκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ χειροτέραν κρίσιν τῆς τῶν Κολλυβάδων. Εὐτυχῶς ὁμως ποὺ δὲν ἐξέλιπον οἱ συνεχισταὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἀοιδίων ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ὁ ἀγὼν συνεχίζει καὶ σήμερον μὲ τοὺς συγχρόνους εὐσεβεῖς προμάχους τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας, τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας, καὶ πάλιν ὑπὲρ τῶν σεπτῶν Παραδόσεων ἀγωνιζομένους, ὡς διαδόχους τῶν ἐνδόξων ἐκείνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἵτινες ἔδωσαν πανελληνίως τὸ σύνθημα τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἐν ἔτει 1924 ἐγκαταλείψαντες τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρημίας καὶ διασπαρέντες ἀνὰ τὴν χώραν πρὸς διαφώτισιν καὶ στήριξιν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ.

Συνεχίζουν λοιπὸν οἱ Πατέρες νὰ κρατοῦν τὴν δάδα τῆς Ἱ. Παραδόσεως φρυκτωροῦσαν καὶ ὑπενθυμιζοῦσαν συνεχῶς τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ Παύλου: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις... τὰς βεβήλους καινοφωνίας παραιτήσθε».

Ὑποθέτω δὲ ὅτι καίτοι εὐάριθμοι οἱ καλοὶ οὗτοι ἀγωνισταὶ, τελικῶς θὰ ἐπαναληφθῇ μὲ αὐτοὺς ὅ,τι καὶ παλαιότερον μὲ τοὺς ἀνθενωτικούς τῆς Βασιλευούσης. Θὰ δικαιωθοῦν πανηγυρικῶς καὶ θὰ στεφθοῦν ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν στέφανον τῆς καλῆς ὁμολογίας, ἀρκεῖ νὰ κρατήσουν τὴν ἀθλησὶν των νόμιμον καὶ τὴν διαγωγὴν των ἀμεμπτον καὶ διακριτικὴν, ὡς κήρυκες τῆς ἀληθείας.

ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Μία ὀρθόδοξος συνειδήσις ἡ ὁποία ἐγαλουχίθη ἐντὸς ἐνὸς τοιούτου ἀγωνιστικοῦ κλίματος εὐσεβείας, μακρὰν τῶν συγχρόνων εὐσεβιστικῶν ἐπιδράσεων τῶν διαφόρων ἱεραποστολικῶν ἀδελφοτήτων, αἱ ὁποῖαι θέτουν πάντοτε εἰς τὴν τελευταίαν μοῖραν τὸν περὶ δόγματος καὶ ἱερῶν Κανόνων λόγον, μιὰ τοιαύτη λέγομεν συνείδησις ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἀντιδράσῃ ὡς ἀντέδρασε κατὰ τὸ 1924, ἐπὶ τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ἐφηρμοσμένου Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν Ἑλλάδικὸν χώρον.

Καὶ ἐνῶ πάντες εἰρωνεύοντο τοὺς τότε ἀγωνιστὰς ὡς περὶ ὄνου σκιᾶς μαχομένους καὶ ὡς ἔχοντας περιδεῆ θρησκευτικὴν συνείδησιν παρασυρθέντες εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ καινοτόμου ἀρχ/που Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος προφορικῶς καὶ γραπτῶς ἐτόνιζεν ὅτι «οὐδεμία σχέσιν ἔχει τὸ ἡμερολογιακὸν μὲ τὰς ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις», ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ἔχοντες ὑγιὲς τὸ θρησκευτικὸν των αἰσθητήριον, καίτοι ἠγνόουν τὴν κακὴν ἐκδοξὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἀντέδρασαν πατερικῶ τῷ φρονήματι, μετὰ ζήλου καὶ ἐμμονῆς καὶ ἐνίκησαν!

Καθ' ἡμᾶς ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ἐνέργεια λίαν συγγενὴς πρὸς τὴν ἐκονομακικὴν μεταρρύθμισιν, ἡ ὁποία προφάσει μιᾶς καθαρωτέρας δῆθεν καὶ πνευματικωτέρας λατρείας ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδομένων. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα προφάσει μιᾶς ἀκριβετέρας χρονομετρικῆς ἀκριβείας, τῇ δὲ οὐσίᾳ ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως (τοὺς ὁποίους μόλις πρὸ τριετίας ἐπισήμως ἐχαρκτήρισαν «συγκληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»), καὶ ὅτε ἀκριβῶς ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος ἐθρῖναι διὰ τὴν Μικριασιατικὴν καταστροφὴν, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου κατέλυε αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας ἐπὶ πανορθόδοξου πεδίου!

Καὶ μόνον τὸν συνεορτασμὸν μιᾶς ἐορτῆς ἐὰν κατέλυε τὸ ἀνωτέρω κακὸ δόξον Συνέδριον καὶ πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῶν πιστῶν ἀπαδῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν (καὶ κατὰ κύριον λόγον τῶν πιστῶν τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου ὡς καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ κλίματος, ἀφοῦ πρωταγωνιστὴς τῆς καινοτομίας ἐτύγχανε ἡ ξυμῶρις Μεταξάκη - Παπαδοπούλου), ἐνεκα τῶν ἀμαρτωλῶν ἐνωτικῶν προθέσεων του.

Συνεπῶς ἡ ἀντίδρασις τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἐνεκα τῶν ἐν ἐτεῖ 1924 καινοτομηθέντων, τυγχάνει λίαν ἐπαινετὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας πλήρως καλυπτομένη.

Καὶ γὰρ νὰ γίνωμε πιο συγκεκριμένοι ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς καταχθονίους σκοποὺς τοῦ κακοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923, ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς ἐκ τῶν Πρακτικῶν του.

Κατὰ μίαν τῶν συνεδριῶν του, ἐνεφανίσθη ὁλως ξαφνικῶς ὁ Ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος Γκόρ, εἰδικὸς ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅστις εἶπε τὰ ἐξῆς φοβερὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων: «... τὸ δεῦτερον βῆμα (πρὸς τὴν ἐνωσιν) θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἐορτῶν... Χθὲς ἐπέδωκα εἰς τὴν ὑμετέραν Παναγιότητα δύο ἐγγραφαί: τὸ ἐν φέρει ὑπογραφὰς 5 χιλιάδων ἀγγλικανῶν ἱερῶν δηλοῦντων ὅτι δὲν εὐρίσκουσι δυσκολίαν εἰς τὴν πλήρη ἐνωσιν... τὸ δεῦτερον ἐγγραφοὺν εἶναι εἰσήγησις περὶ τῶν ὁρῶν τῆς ἐνώσεως!» (σ.87)

Ἐρωτῶμεν: Πότε συνεκεντρώθησαν αἱ ἀνωτέρω ὑπογραφαὶ καὶ διατὶ; Οὐχὶ πρὸ χρόνου ἱκανοῦ καὶ μάλιστα ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἱερωσύνης τῶν ὑπογραφῶντων, μὲ σκοπὸν τὴν ἐνωσιν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων, χρησιμοποιοῦμένου τοῦ Συνεδρίου ὡς καταλλήλου ὀργάνου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνοσίου σκοποῦ; Καὶ μόνον τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα εἶναι ἱκανὸν νὰ δικαιώσῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προφητικῇ τῇ φωνῇ διεσάλπισε ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ τοῦ ἡμερολογίου: «μᾶς ἐφράγκεψαν», ἀντιδράσας ὅση αὐτῷ δύναμις κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ τῶν ἐσωτερικῶν δικτατόρων καὶ καινοτόμων ποιμένων του.

Οὕτως οἱ ταπεινοὶ ὁμολογῶνται τῶν πατρῶων Παραδόσεων φανέντες πιστοὶ τὸ 1924 εἰς τὰ «ὀλίγα» εὐρέθησαν πιστοὶ καὶ εἰς τὰ πολλὰ, τὴν σημερινὴν δηλαδὴ ἀπροκάλυπτον κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀεμπολεῖται ὁ κόσμος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ καθαίρονται μετὰ πάσης ἀναιδεΐας ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν.

Καὶ διὰ νὰ μὴ φανῶμεν ὅτι υπερβάλλομεν ἢ ἀναποδείκτως κατηγοροῦμεν, ἀριθμοῦμεν κατωτέρω ἐπιτροχάδην τὰς κυριωτάτας ἐκ τῆς ἀλυσίδος τῶν κακοδοξιῶν καὶ ἀντικανονικοτήτων τοῦ Οἴκ. Θρόνου καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας δυστυχῶς ἄλλοτε διὰ σιγῆς καὶ ἄλλοτε διὰ ἐπικροτήσεως παρακολουθεῖ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία καὶ ἐν μέρει ὁ θρησκευόμενος τύπος ἀναφέρει.

1) Ἐπαινεῖ ἐπαινελημμένως τὴν αἰρετικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 ἡ ὁποία ὡς θεμέλιον ἔχει τὴν αἰρετικὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων», κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αἱ συναγωγαὶ τῆς Δύσεως τυγχάνουν Ἐκκλησίαι, ὡς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος.

2) Μνημονεύει τοῦ Πάπα ἐν τοῖς διπτύχοις του, ἐπὶ μίαν συνεχῆ εἰκοσαετίαν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δηλ. τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων ἕως σήμερον!

3) Ἀναγνωρίζει καὶ ἀποκαλεῖ τὸν παπισμὸν Ἐκκλησίαν κανονικὴν καὶ ὄργανον σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ δέχεται τὸν πάπαν ὡς «σεβάσμιον ἀδελφὸν καὶ πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὁμότροπον καὶ ὁμόζηλον τῶν Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!! Ἐνταῦθα ἡ κακοδόξος ἔκφρασις συναγνίζετῃ τὴν βλασφημίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

4) : Συνεχάρη ἐγκαρδίως τὴν οἰκουμενικὴν Ὁμολογία Θυατείρων» εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων κακοδοξιῶν ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς.

«Οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουν, ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία καὶ ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτοαρμένιοι καὶ Αἰθίοπες ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι...

«Δι' αὐτὸ καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ἀγγλικανῶν εἶναι μυστήρια τῆς Μιᾶς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν!

5) Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ Πάπα εἰς τὸ Φανάριον ἐψάλη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἡ φήμη τοῦ αἰρετικοῦ ποντίφηκος. Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ἐνωτικὴ Λειτουργία χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου καὶ παρισταμένου τοῦ πάπα μετὰ τῆς συνοδείας του. Κατ' αὐτὴν ὁ πάπας ἀπήγγειλε τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ ἐν τῷ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» οἱ δύο προκαθήμενοι ἀλληλοχρυσάσθησαν.

Ὦντως φιλήματα Ἰουδα, διὰ νὰ ἀναμνησθῶμεν ἐπιτυχῇ τίτλου προσφάτως κυκλοφορήσαντος ἀθηνωτικοῦ ἔργου.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐπίσης τοῦ ἀγγλικανοῦ πριμάρτου εἰς Φανάριον, ἡ χορωδία τοῦ Πατριαρχείου ἔψαλλε τὴν «φήμην» τοῦ αἰρετικοῦ προτεστάντου! ἐνῶ ὁ πατριάρχης προσφωνῶν αὐτὸν ἀνεγνώρισε ὡς κανονικὴν τὴν ἱερωσύνην του.

Τελευταίως δὲ κατὰ τὰς εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Κόριν-

θον και "Αγιον" Όρος επισκέψεις του Καρδινάλιου Καΐνιχ, τὰ αὐτὰ και χείρονα ἐπηκολούθησαν.

Τιμητική ὑποδοχή εἰς τοὺς Ναοὺς, χοροστασία και εὐλόγησις και φήμη ὡς Πατρός και Μητροπολίτου Αὐστρίας κατὰ τὸν τύπον Ὁρθόδοξου Ἐπισκόπου και... τὸ χεῖρον ὄλων ὑποδοχή και διανομὴ ἀντιδώρου εἰς Μονὴν Ἁγίου Ὁρους...

Πρὸς τοῦτοις ἂς μὴ ἀγνοήσωμεν και τὸ πρόσφατον σκάνδαλον τῆς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Νέας Σμύρνης τῶν αὐτῶν γεγονότων ὑπὸ τοῦ Οὐνίτου Ἐπισκόπου.

Συνεπῶς, κατόπιν τῶν ὀλίγων τούτων οὐδὲν πλέον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἀποκηρυχθῇ ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου συνειδήσεως τὸ Φανάριον και οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ. Τὰ ὑπὸ τῶν διαφόρων ψευδοσυντηρητικῶν και ἐνωτικῶν λεγόμενα και γραφόμενα, ὅτι δῆθεν μετὰ τὴν πλήρη Θ. Λειτουργίαν τοῦ πάπα μετὰ Πατριάρχου ἀποκτοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκηρύξεώς του, δὲν ἔχονται οὐδεμιᾶς κανονικῆς ἢ Πατερικῆς ὑποστηρίξεως. Τοὺς ἐρωτῶμεν: Μετὰ ποίων αἰρετικῶν συλλειτουργήσαν οἱ διάφοροι Ἄρειοι και Νεστόριοι και Εἰκονομάχοι διὰ νὰ ἀποκηρυχθοῦν πάραυτα ὑπὸ τῶν πιστῶν; Δὲν ἀπεκηρύχθησαν διὰ τὴν αἵρεσίν των και μόνον; Οὕτω και σήμερον. Ὁ κηρυττόμενος συγκρητισμὸς εἶναι ἢ πλέον ἀπαισία αἵρεσις.

Οἱ ἐνωτικοὶ εἶναι συγκρητισταί. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ συγχώνευσις ἀλλὰ συνύπαρξις. Ὅλοι στὸν Θεὸν πηγαίνουμε λέγουν ὁ καθένας ἀπὸ τὸν ἰδικὸν του δρόμον. Αὐτὸ τὸ μασονικὸ μοτίβο εἶναι ἡ πεμπτοῦσία τοῦ συγκρητισμοῦ.

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ ποτισθοῦν μὲ τὸ δηλητήριο τοῦ συγκρητισμοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι ἕνας μεγάλος μύστης, ἕνας μεγάλος φιλόσοφος... Εἶναι ἕνας δρόμος, ὅχι ὁμως ὁ δρόμος, εἶναι μιὰ ἀλήθεια ὅχι ὁμως ἡ ἀλήθεια...

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἕνας δρόμος, δὲν εἶναι ὁμως ὁ δρόμος. Ὑπάρχουν ἄλλοι δρόμοι ἐξ Ἰσου καλοὶ. Δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ συγχώνευσις. Ὁ καθένας ἂς κρατήσῃ τὸν δρόμον του. Φθάνει νὰ μὴ εἶναι φανατικὸς, νὰ μὴ τονίζῃ πῶς μόνον ἡ ὀρθοδοξία ὑπάρχει στὸν κόσμον και τίποτα ἄλλο. Νὰ μὴ νομίζῃ πῶς μόνον οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι εἶναι ἐπίσκοποι και οἱ αἰρετικοὶ δὲν εἶναι τίποτα. Νὰ μὴ νομίζῃ πῶς μόνον ἐν Χριστῷ κανεὶς τὸν Θεὸν και ὅτι τόσα ἑκατομμύρια Ἑβραῖοι, Μωαμεθανοὶ, Βουδιστὰι κ.λπ. εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Αὕτη εἶναι ἡ αἵρεσις μὲ τὴν ὁποίαν παλεύουν οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι σήμερον και ὅχι μόνον κάποια ἐνωση μὲ τὸν πάπα, ποὺ ἀκόμη φαινομενικῶς δὲν ἐγινε πλήρως. Εἶναι ἡ ἀρνήσις τοῦ Χριστοῦ και τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ αἵρεσις αὕτη ἔχει διαποτίσει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον ἐγινε πιά τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι και βίωμα τῶν ἀδιαφόρων περὶ τὴν πίστιν Ἑλλήνων. Και ὁμως ἐν γνώσει τῆς καταστάσεως νανουρίζουν οἱ διδάσκαλοι τῶν συντηρητικῶν τὰ πνευματικὰ τοὺς παιδιά μὲ τὸ «Ἄν ὁ Πατριάρχης προχωρήσῃ ἀκόμη, ἂν προβῇ εἰς ἐνώσεις» τότε θὰ ἴδῃς...

Και ἐπειδὴ ὁ ἱερὸς ἀγὼν μας ὀρθοῦται ὡς τεῖχος και ἐμπόδιον εἰς τὰ τεχνάσματα τῆς προδοσίας τοῦ ὀρθόδοξου φρονήματος ὅχι μόνον διὰ λόγων ἀλλὰ και διὰ τῆς πράξεως, διὰ τοῦτο σύν τοῖς ἄλλοις και ἡ τελευταία κατ' αὐτὰς ἐκδηλωθεῖσα ἀνησυχία και ἐπιθεσις τοῦ προκαθημένου τῆς νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας και τῶν συνεργατῶν του ἐναντίον μας ὡς τάχα ἐπικινδύνων διὰ τὴν κανονικότητα και τὴν ὀρθοδοξίαν των...

Τοὺς πληροφοροῦμεν ὁμως ὅτι: Οὔτε ἡ διὰ τοῦ τύπου δυσφήμησις μας οὔτε ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐπαισχύντου Ἐγκυκλίου των εἰς τοὺς ναοὺς τῆς χώρας μας, ὁποία ἐπραγματοποιήθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν οὔτε ἡ ἐπιθεσις τῶν διαφόρων Χατζηφωτίδων και Πανότιδων ἀπὸ τὰ μαζικὰ μέσα ἐνημερώσεως ποὺ ἔχουν δυστυχῶς εἰς τὴν διάθεσίν των οἱ πολέμιοι τῆς ἀληθείας θὰ ἐπιφέρουν τὸ ποθητὸν εἰς αὐτοὺς ἀποτέλεσμα, διότι ὁ λαὸς ἔχει σαφῆ γνώσιν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων του και δύναται νὰ κρίνῃ και νὰ ἀπονεύμῃ τὸ δίκαιον.

Τὸ ἐρώτημα ἦτο γενικόν. Διατί ἡ ἐπιθεσις κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι οὔτε αἵρεσιν πρεσβεύουν οὔτε ταραξίαι εἶναι;

Τὶ ἔκανε ὁ κ. Σεραφεῖμ και οἱ περὶ αὐτὸν διὰ νὰ περισώσουν ἀπὸ τοὺς λυμαινόμενους λύκους τὴν ποιμνὴν των;

Τὶ μέτρα ἔλαβον κατὰ τοῦ ἀθείσμου και τῶν ἀφηνιασάντων χιλιαστῶν, τῶν γκουρού και τόσων ἄλλων αἱρέσεων, ποὺ ἐλευθέρως κατατρώγουν τὰς ρίζας τοῦ Ἑθνους και τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀγίων;

Μόνον διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας τοὺς ἐνδιαφέρει; μὰ τὸ διατί εἶναι ἐξωφθαλμονί!... Ἐχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες!

Συνεπῶς μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Νεοημερολογικὴ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος νὰ πορεύεται τὴν ὁδὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὅταν ἀνέχεται ἢ και ἐπικροτεῖ συχνάκις τὴν καταφανῶς ἀντορθόδοξον πορείαν διώκουσα ἀκόμη ἀπηνῶς ὅσους ἐκ τῶν πιστῶν τῆς, κληρικὸς ἢ λαϊκοὺς θελήσουν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πρὸς αὐτὴν παράνομον ὑπακοὴν και νὰ συμπορευθοῦν μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὰς Παραδόσεις;

Ἀρκεῖ ν' ἀναμνησθῶμεν τῶν προσφάτων διωγμῶν τῶν ὁμολογητριῶν Μοναζουσῶν τῆς Μονῆς Ἁγ. Πάντων Σπετσῶν και τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν Πατρός διὰ νὰ πεισθῶμεν, ὄντως οὐδὲν διαφέρει αὕτη τοῦ Φαναρίου, ἀφοῦ κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας «ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον οἱ αἰρετικοί, ἀλλὰ και οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς».

Διὰ τοῦτο ἐβροντοφῶναι συχνῶς ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: «Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις και κοινωνῶν εἴῃ τῇ αἵρεσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται ἀλλ' ἐχθρὸς».

Διὰ τοῦτο πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι ὁ Θεὸς ἐδικαίωσε πλήρως τοὺς ἱεροὺς μας ἀγῶνας, ἀγῶνας στερήσεων, διωγμῶν, ταπεινώσεων μὴς ὁλοκλήρου ἐξηκονταετίας. Οὐδέποτε ὁμως μᾶς ἐγκατέλειπεν ἡ χαρὰ και ἡ

βαθυτάτη ικανοποίησις ὅτι ἐπιτελοῦμεν τὸ ἱερὸν μας χρέος πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν ἡμᾶς Μητέρα Ὁρθοδοξίαν.

Τὴν βαθυτάτην ταύτην χαρὰν καὶ ικανοποίησιν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν γευθοῦν τὸ δυνατόν περισσότεραι ψυχαί. Πρόκειται περὶ ἱερᾶς ἀθλήσεως τῆς ὁποίας τὸ στάδιον εὑρίσκεται πάντοτε ἀνοικτὸν καὶ ἀναμένον. Θεαταὶ τοῦ αἰ ἀναριθμητοὶ μυριάδες τῶν μελῶν τῆς θριαμβευοῦσης ἐκκλησίας, τὰ ἀπειρα τάγματα τῶν Ἀγγέλων, αὐτὴ ἡ μακαρία καὶ Παναγία Τριάς.

Ἄς μὴ δειλιάσουν διὰ τὸ ἄθλημα, ἔστω καὶ ἂν τοὺς προκαλέσῃ πειρασμούς θλίψεις· σ' αὐτές τίς θλίψεις ἐχαίρετο συνεχῶς ὁ μέγας Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἔγραφε «Ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς Αὐτὸν πιστεῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν». Ἄλλῃ δὲ μεγάλη ψυχὴ τῆς ὀρθοδοξίας μας, «πάσχα» ἀπεκάλεσεν αὐτὸ τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας Του.

Μακάριοι λοιπὸν ὅσοι προτοῦ εἶναι ἀργά, ἀκολουθήσουν τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν φωνὴν τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ στόματος τοῦ Μ. Ἀθανασίου τοὺς λέγουν: «Βαδίζοντες τὴν ἀπλανή καὶ ζωηφόρον ὁδὸν, ὀφθαλμὸν μὲν ἐκκόψωμεν σκανδαλίζοντα, μὴ τὸν αἰσθητὸν, ἀλλὰ τὸν νοητὸν. Οἶον, ἔαν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαὸν, χρὴ αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γὰρ ἔστιν ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός».

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

«Τιμὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος» κηρύσσει ὁ πρῦτανις τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος θεῖος Χρυσόστομος. Κατ' ἀκολουθίαν μὲ σχετικὴν παραλλαγὴν, τιμὴ ὀρθοδοξίας μίμησις ὀρθοδοξίας. Καὶ εἶναι πολὺ φυσικόν. Τὰς ἐθνικάς καὶ θρησκευτικὰς πανηγύρεις ἐπιτελοῦμεν ἅφ' ἑνὸς διὰ νὰ τιμήσωμεν τοὺς ἥρωας τῆς Πατρίδος καὶ τῆς πίστεως, ἅφ' ἑτέρου δὲ πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ διδασκαλίαν ἡμῶν τῶν ἰδίων, «ἵνα τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν ἀκολουθήσωμεν». Ἐὰν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, τότε τὰ πάντα γέμουν ὑποκρισίας καὶ φαρισαϊσμοῦ, ἢ δὲ πανηγυρὶς καὶ προσευχὴ ἡμῶν καταλήγει εἰς ἁμαρτίαν, κατὰ τὸν ψαλμωδόν. Τὸ πόσον μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ συμφωνία λόγων καὶ πράξεων, μᾶς τὸ τονίζουν εἰς κάθε των σελίδα σχεδὸν αἱ θεῖαι Γραφαὶ καὶ οἱ λόγοι τῶν θείων Πατέρων. Ἡμεῖς, διὰ τὸ σαφὲς καὶ ἀπέρριτον τῆς διηγήσεως ἐπροτιμήσαμεν μίαν περικοπὴν ἀπὸ τὴν σοφίαν τῆς ἐρήμου, ἢ ὁποία ἔχει ὡς ἀκολουθῶς:

Ἀδελφὸς παρέλαβε τινὶ τῶν Γερόντων ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ Σουκᾶ ἐν Ἱερὶκῷ καὶ λέγει αὐτῷ: Πῶς ἔχεις Πάτερ; ἀπεκρίθη ὁ γέρων: κακῶς. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς διατὶ ἄββα; ἔφη ὁ γέρων: ἰδοὺ τριάκοντα χρόνους ἔχω καθ' ἡμέραν ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ εὐχῇ μου, καὶ ποτὲ μὲν καταρῶμαι ἑαυτὸν καὶ λέγω τῷ Θεῷ «μὴ οἰκτερήσῃς πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν» καὶ «ἐπικατάρτοι οἱ κλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου», ἐνῷ

ἐγὼ συνεχῶς ἐκκλίνω καὶ τὴν ἀνομίαν ἐργάζομαι... Καὶ πάλιν λέγω: «ἀπολείς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος», καὶ καθ' ἑκάστην ψεύδομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου λογιζόμενος πονηρὰ. Καὶ κοιμώμενος, ἕως πρωῒ ψάλλω, «μεσονύκτιον ἐξεγείρομην τοῦ ἐξομολογεῖσθαι σοι» καὶ ἀπλῶς πᾶσα ἡ λειτουργία μου καὶ ἡ εὐχὴ μου εἰς ἔλεγχον καὶ αἰσχύνην μοι κατεστάθη.

Λέγει αὐτῷ ὁ ἀδελφός: Νομίζω Πάτερ ὅτι περὶ ἑαυτοῦ ὁ Δαυὶδ ταῦτα εἶπεν. Ὁ δὲ Γέρων στενάξας ἀπεκρίθη: τί λέγεις ἀδελφε; φύσει ἔαν μὴ φυλάξωμεν ἅπερ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ψάλλομεν, εἰς ἀπώλειαν ὑπάγομεν».

Καὶ διὰ νὰ στρέψωμεν τὸν λόγον εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς: Τίς ἐξ' ἡμῶν ἀγνοεῖ ὅτι καύχημα καὶ κεφάλαιον τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος τυγχάνουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὡς κόρη Σαμψὼν κοσμεῖ τὴν ὄλην ὑπόστασίν μας ἡ ἱερὰ τῆς Ὁρθοδοξίας Παράδοσις, διὰ τὴν διακράτησιν καὶ ἀλώβητον συνέχισιν τῆς ὁποίας ἔχομεν ὑποστῇ τόσα δεινὰ καὶ ταλαιπωρίας ἀπὸ 1924 μέχρι σήμερον; Καὶ ὁμως, ὡς ἐκεῖνος ὁ Γέρων ἀσκητῆς τῆς Ἱερὶκῷ οὕτω καὶ ἡμεῖς δι' ἔργων καὶ λόγων ἀρνούμεθα πολλάκις τὴν ἀποστολὴν μας, ταπεινοῦμεν τὸ καύχημά μας, ἀπωθοῦμεν αὐτοὺς ποὺ προσκαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν!

Καὶ ὅταν λέγομεν ἡμεῖς, δὲν ἐννοοῦμεν μόνον τοὺς λαϊκοὺς ὄχι! μᾶλλον ἀναφερόμεθα περισσότερο εἰς τοὺς κληρικοὺς καὶ δεῖ ἀνωτέρους. Δυστυχῶς πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχρεώθησαν».

Ἐτονίσσαμεν ἀνωτέρω ὅτι αἱ πανηγύρεις πρέπει νὰ ἔχουν ὡς κύριον σκοπὸν τὴν δημιουργία αὐτοελέγχου καὶ αὐτογνωσίας τῶν πανηγυρίζοντων. Στὴν σημερινὴν πανήγυριν διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, ποῖος θὰ

ἀναστηλώσῃ μίαν εἰκόνα ποῦ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ σκουπίδια καὶ ἢ ὁποία εἶναι ἡ ἀρχὴ ὧν τῶν Εἰκόνων. Εἶναι ἡ ἰδικὴ μας εἰκόνα! Εἴμεθα ἡμεῖς ποῦ ἐπλάσθημεν «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» διὰ νὰ καταλήξωμεν τελικῶς μὲ τοὺς προσωπικοὺς μας ἀγῶνας εἰς «καθ' ὁμοίωσιν» ἰδικὴν Του. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα συνεχῶς τὴν ἐξαχρειώνομεν μὲ τὸν βίον μας.

Πότε θὰ ἀναστηλώσωμεν, πότε θὰ τὴν τοποθετήσωμεν στὴν θέσιν ποῦ τῆς ἀνήκει καὶ τῆς ἀξίζει; Πότε ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας θὰ δουλεύσουν διὰ τὴν γνώσιν τοῦ νόμου τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἐντολῶν Του τὴν τήρησιν;

Γράφει ὁ Μηνιάτης: «Εὐσεβὴς καὶ εὐλαβὴς Βασιλεὺς, ἀνάμεσα εἰς ὅσους ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐστάθη ὁ Ἰωσίας. Αὐτὸς θεῖω ζήλῳ κινούμενος, ἡβουλήθη ν' ἀνακαινίσῃ τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐπρόσταξε λοιπὸν Χελκίαν τὸν ἱερέα ν' ἀνοίξῃ τὸ θησαυροφυλάκιον διὰ νὰ μετρηθῇ ὁ θησαυρὸς. Ἀνοίξεν ἐκεῖνος καὶ εὐγάζοντας ὅλον τὸ ἀργύριον, εὐρήκε ὑποκάτω τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, ὅπου ἔγραφεν ὁ Μωϋσής! Τὸ ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἀντὶ νὰ χαρῇ, νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ λυπημένου, τρομαγμένου καὶ «διέρρηξε τὰ ἱμάτια

ἐαυτοῦ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς εἶπεν, ἐχαθήκαμεν, διατὶ μεγάλη ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀναψε ἐναντίον μας «Ὅτι μέγας ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου, ὥς ἐκκέκαυται ἡμῖν». Ἀλλὰ διατὶ; τί κακὸν σημάδι ἦτο τοῦτο, νὰ εὐρεθῇ τὸ βιβλίον τοῦ νόμου; Δὲν τὸ ἀπεικάζεται τάχα; Μέσα εἰς τὸ ἱερὸν σκευοφυλάκιον, ἐπάνω τὸ ἀργύριον καὶ κάτω τὸ βιβλίον τοῦ νόμου. Σημάδι λέγω πολὺ κακὸν· σημάδι πῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἶχαν τὸν νοῦν τους πρῶτα εἰς τὸ ἀργύριον καὶ ἔπειτα εἰς τὸν νόμον. Δίκαιον εἶχε ὁ καλὸς Ἰωσίας νὰ λυπᾶται, νὰ φοβῆται καὶ νὰ τρέμη τὸν μέγαν θυμὸν τοῦ Θεοῦ. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι κατὰ παρόμοιον συμβαίνει σήμερον καὶ μὲ ἡμᾶς τοὺς γνησίους Ὁρθόδοξους. Τὸ ἀργύριον πάνω ἀπ' ὅλα. Πρῶτα τὰ κοσμικὰ καὶ ὕστερα τὰ πνευματικὰ. Εἰς τὴν κεφαλὴν τὰ ὑλικά, εἰς τὰ πόδια τὸ Εὐαγγέλιον! Καὶ συνεχῶς ζητοῦμεν χωρὶς νὰ δίδωμεν. Ὅλοι θέλομεν π.χ. καλοὺς καὶ ἀξιους ἱερεῖς, οὐδεὶς ὅμως προσφέρει τὸ τέκνον· τοῦ θυσιᾶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ τὸ δῇ ἐπιστήμονα, τεχνικὸν ἢ κατὰ ἄλλο, οὐδέποτε ὅμως ἱερέα, μοναχὸν ἢ μοναχήν.

Οἱ πάντες ἐπίσης θρηνοῦμεν διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ τὰ ἐρεῖπια ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ πρό ἡμῶν ἀρχή, ἡ ὁποία καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ συνεχίζη τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον της. Πόσοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀγωνίαν των τὴν μετέφρασαν εἰς πράξιν, ὥστε νὰ ἐλέγξουν τὸ κακὸν, νὰ βοηθήσουν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ καλοῦ; Διότι τὸ κακὸν εἶναι μέγα ἀρκεῖ νὰ ὑπομνησθῶμεν ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς διεξάγεται ὑπὸ ἐνίων ἀπερισκέπτων ἀγῶν ἀχαρὶς ξένος πρό τὰς ἀρχάς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἀσχετος πρὸς τὰς ἐπιδιώξεις του, καθαρῶς δὲ διὰ προσωπικὰς ἐπιδιώξεις εἰς βάρος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Ἐκκλησίας ὄνομα, οὐ χωρισμοῦ ἀλλ' ἐνώσεως καὶ συμφωνίας ὄνομα» διακηρύσσει ὁ χρυσοῦς ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπου εἶναι τελεία πίστις, ἐκεῖ πρέπει νὰ εἶναι καὶ μία καρδιά καὶ ψυχὴ, ὡς τὸ πάλαι εἰς τοὺς πρώτους Χριστιανούς τῆς Ἱερουσαλὴμ «τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά μία».

Σήμερον ὅμως ὁ καθεὶς ἔχει τὸ πρόγραμμά του, τὶς ἀρχές του, τὸν τρόπον του. Ἀρνεῖται νὰ ἐκκλησιασθῇ τὰς ἀπόψεις του, τὸ πιστεῦν του.

«Ἐὰν ὅμως ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν δὲν ἀποθάνει, οὗτος μόνος μένει». Ἐὰν δὲν ταπεινωθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ καὶ ἐπίσκοποι στοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐσεῖς εἰς ἡμᾶς καὶ μεταξύ σας, πρόσωπον Θεοῦ δὲν θὰ ἴδωμεν. Θὰ μείνωμεν μὲ τὰ μεγάλα ὀνόματα καὶ τοὺς τίτλους, κενὰ ὅμως περιεχομένου καὶ οὐσίας.

Κάποτε ὅμως πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ ἀσυνέπεια. Κάποτε πρέπει νὰ βάλωμεν καλὴν ἀρχὴν μετανοίας, αὐτογνωσίας καὶ συνέπειας, διότι οἱ καιροὶ μας δὲν ἐπιτρέπουν ἀναβολές.

Ὅλοι ἀπὸ ἡμᾶς περιμένουν πολλὰ, ἔχουν ἀπαιτήσεις μεγάλες, ἰσάξίες τουλάχιστον τῶν ὀνομάτων ποὺ σεμνύνουν τὸν ἱερὸν μας ἀγῶνα. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀπελπί-

σωμεν. Πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν, ὅπως ὁ ἀπόστολος Φίλιππος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἰς ἐκάστην στιγμὴν νὰ προσκαλῶμεν τὸν οἰονδήποτε Ναθαναὴλ μὲ τίς λέξεις: «Ἐρχου καὶ ἴδε συμφωνία λόγων καὶ ἔργων, συνέπεια πίστεως καὶ ζωῆς.

Θὰ τελειώσω μὲ τοὺς χαριτωμένους λόγους τοῦ Μηνιάτη πάλιν τοὺς τόσον ἐπικαίρους εἰς τὴν ἱεράν μας πανήγυριν. «Χριστιανέ, καθὼς ἡ πίστις σου εἶναι ἀληθινή καὶ ἀγία, ἂν δὲν εἶναι καὶ ἡ ζωὴ σου καλὴ καὶ ἀγία μὴν ἐλπίξης νὰ σωθῇς. Πρέπει νὰ ζῇς καθὼς πιστεύεις καὶ τότε εὐχαρίσται τὸν Θεὸν διὰ τρία πράγματα. Πρῶτον, πῶς εἶσαι Χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὄχι ἄπιστος. Δεύτερον, πῶς εἶσαι Χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὄχι αἰρετικὸς. Καὶ τρίτον πῶς εἶσαι Χριστιανὸς ὀρθόδοξος τόσον κατὰ τὴν πίστιν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ζωὴν καὶ ὄχι κατὰ τὴν πίστιν μόνον.

Τότε, συνεχίζομεν ἡμεῖς, καθημερινῶς ὁ βίος μας θὰ εἶναι μιὰ μικρὰ Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας, μιὰ μικρογραφία τῶν ἱερῶν ἀγῶνων τῶν πνευματικῶν ἐκείνων πατέρων μας μὲ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνοι μὲν οἱ μακάριοι νὰ εὐφραίνωνται, διότι θὰ βλέπουν ὅτι οὐχὶ ἐπὶ ματαιῷ ἔχυσαν τὰ αἵματα των προκειμένου νὰ μᾶς δωροφορήσουν τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας, οἱ δὲ ποικίλοι ἐχθροὶ ἡμῶν θὰ μᾶς ὑπολογίζουν στὰ σοβαρὰ ὡς ἀντάξια τέκνα ὁμολογητῶν Πατέρων.

Εἴθε πρεσβείαις τῶν ἁγίων Πάντων καὶ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, πνεῦμα μετανοίας καὶ ἀγωνιστικῆς συνέσεως νὰ γίνῃ τοῦ λοιποῦ ἀχώριστος σύντροφός μας, ὥστε ἐπιβλέψας ὁ Κύριος εὐμενῶς ἐπὶ τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μας δεινῶν, ἀναστήλῃ τῇ Δεξιᾷ Του Χειρὶ τὴν ἐν ἡμῖν ἀμαυρωθεῖσαν Εἰκόνα του, πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣν περιποιήσατο τῷ Ἰδίῳ Του Αἵματι καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας τοῦ Μακαριωτάτου χορωδία ὑπὸ τὸν Ἱεροψάλτην κ. Μίμαρον ἀπέδωσε κατανυκτικὰ τροπάρια τῆς ἡμέρας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα. Ἐπίσης δὲ ὅπως ἐνημερώνουν τὰ Γραφεῖα ἐν περιπτώσει μὴ λήψεως τῶν ἀποδείξεων των. Ἀκόμη παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἐνδοξος καὶ πανευρόσυνος Ἁγία ἡμέρα ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, κάθε δὲ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ ψυχὴ σκιρτᾷ καὶ ἀγγάλεται κατ' αὐτὴν γιατί εἶναι βαθειὰ ριζωμένη εἰς τὴν ὑπαρξίν της ὅτι κατ' αὐτὴν συνετελέσθη ἓνα ἔνδοξον καὶ μοναδικὸν γεγονός ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Κατὰ τὸν Εὐαγγελισμὸν οἱ Οὐρανοὶ μᾶς ἀπεκάλυψαν τὰ μυστήριά των, διότι αὐτὸ ἦτο «κεκρυμμένον» καὶ «σεσιγημένον χρόνοις αἰώνιοις» κατὰ τὸν Θ. Παῦλον, καὶ ἐγνώσθη τὸ ὑπερφυῖς μυστήριον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν Παναγίαν Τριάδα. Ὑψηλὸς κοινωνὸς αὐτῆς τῆς προαιωνίου βουλῆς ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὅστις παρίσταται ἐν τῷ θρόνῳ τῆς Μεγαλειότητος ἐδέχθη τὸ ἀνεπανάληπτον μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν ἐν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Τὸ ἐδέχθη φόβῳ καὶ τρόμῳ καὶ τὸ μετέφερεν ὁ ἀστραπόμορφος πρὸς τὴν ἀπείρανδρον κόρην ἀστραπιαίως. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀπειρος εἰς τοιαύτης φύσεως ὀπτασίας, ἐφοβήθη λίαν:

«Μὴ φοβοῦ Μαρὶάμ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ εἰμι»

Ἡ δὲ ἰδοῦσα, διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ, αὐτοῦ καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἶ ὁ ἀσπασμὸς οὗτος».

(Λουκ. Α' 29-30).

Καὶ ἀμέσως τῆς μεταδίδει αὐτὸ τὸ χαρίεν, τὸ ἀνεπανάληπτον καὶ τὸ μηδέποτε ἀκουσθέν ἄγγελμα «Χαίρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Ποία καρδιά ἀνθρωπίνη ζῶσα ἐν Κυρίῳ, δι' αὐτὸ τὸ ἄγγελμα δὲν ἔκλαυσεν, δὲν κλαίει καὶ δὲν θὰ κλαίῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων; Τὸ χαίρει ποῦ ἔφερε ὁ Θεῖος Γαβριήλ ἔχει ἀστήρευτον χάριν καὶ θὰ μεταδίδεται πάντοτε εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας! Νὰ γιατί ὅπως ἐγράφη ἀρχικῶς κάθε χριστιανικὴ καρδιά χαίρεται καὶ ἀγάλλεται ἀπ' αὐτὸν τὸν Οὐράνιον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν **Κεχαριτωμένην Παρθένον καὶ Ἀγνὴν**. Πρὸς Αὐτὴν τὴν ἀγούσαν μόλις τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Αὐτὴ ποῦ ἤκουσε τὸ ἄγγελμα, πῶς θὰ συλλάβῃ ἐν γαστρὶ ἐφ' ὅσον ἄνδρα οὐκ ἐγίνωσκεν, καὶ ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἀνδρικήν χεῖρα ποτέ «ἤψατο» τὴν ἀμόλυτον καὶ ἀσιλον. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ τοιοῦτον τί; Φοβερὸν καὶ ἀνησυχτικὸν τὸ ἐρώτημα τῆς ἀπείρανδρου Μαρὶάμ καὶ «ἐκστατηκυῖα» ἐρωτᾷ τὸν Ἄγγελον «Πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀγγέλου, πλήρης χάριτος καὶ Οὐρανίου Βεβαιότητος «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ

«Καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· χαίρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. (Λουκ. Α' 28).

Σὲ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει Σοι».

Ἡ τεταραγμένη καρδιά τῆς Θεοτόκου καθυσάκασε, ἐφ' ὅσον ἀνθρωπίνως ἦτο ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ τὰ «γενόμενα» καὶ αὐθόρμητα κλείνουσα τὴν κεφαλὴν εἶπεν εἰς τὸν Ἄγγελον:

«Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά Σου».

Νὰ γιατί ἀπεκλήθη ἡ κόρη τῆς Ναζαρέτ **ΘΕΟΤΟΚΟΣ**. Ἀνεξιχνίαστος καὶ ἀσπορος ἡ κύησις! Ποίου; τοῦ Παντοκράτορος καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ προαιωνίου! Γιατὶ ἀμφέβαλες Νεστόριε γιὰ τὸ ὑπερφυῖς αὐτὸ γεγονός; Γιατὶ ἤθελες νὰ σμικρύνεις αὐτὸ πρωτάκουστον θαῦμα; Ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐπαρσιν καὶ ἀλαζονιαν! Δικαίως, ἀνεθεματίσθης ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Ἁγίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας Δικαίως ὁ Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας σὲ χαρακτηρίζει «Θηρίον κακὸν» διότι, ὡς λέγει, πολλοὺς ἔχεις βλάψει μὲ τὴν διδασκαλίαν σου (Μ. 4.1260) καὶ ἔλαβες τὴν ἀντιμισθίαν ἀπ' Αὐτὴν ποῦ ἀμφισβήτησες τὴν ἀγνότητά της. Ἡ Παρθένος Μαρὶάμ θὰ κατέχῃ τὸν τίτλον τῆς Θεοτόκου, διότι αὐτὴ, ἀπορρήτως ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ

ἔμεινε ἄφθορος. Εἶναι γνωστὸν πῶς πίσω ἀπὸ κάθε αἵρεσιν κρύπτεται ἡ ἀλαζονικὴ φύσις τοῦ Αἰρεσιάρχου, καὶ τέτοιοι πολλοὶ ἐχθροὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εὐρίσκονται εἰς τὴν δισχιλιετῇ πορείαν τῆς.

Ἄς ἀκουσῶμεν, τὸν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἡμῶν γεγονότα, Μέγαν Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Γρηγόριον Παλαμᾶ, τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ τὴν τρόπον εὐστροφον, σαφῆ καὶ ἐναργῆ μᾶς περιγράφει τὸν διάλογον Ἀρχαγγέλου μετὰ τῆς ἀγάμου θυγατρὸς τῆς Ναζαρέτ. Πολλὰ ἔχομεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἁγίαν στιχομυθίαν!

«Καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχάγγελος πάραυτα λύει τὸν θεοφιλῆ τῆς κεχαριτωμένης Παρθένου φόβον. Πρὸς αὐτὴν εἶπεν: «Μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Τίνα χάριν; ἥτις μόνῳ δυνατὴ τὰ ἀδύνατα δυναμένη, καὶ μόνῃ σοι τετηρημένη πρὸ τῶν αἰώνων. Ἴδου γὰρ συλλήψει ἐν γαστρὶ· σύλληψιν γὰρ φησὶν ἀκούουσα, μηδεμίαν ὑπολογίζου τῆς παρθενίας παρατροπὴν. Μηδὲ διὰ τοῦτο δυσχέραινε καὶ ταράττου τοῦτο σύνδρομον τῇ παρθενίᾳ τὴν σύλληψιν ὑπεδείκνυε».

Ἄς ἀνοίξουν τὰ μάτια τους καὶ τὰ αὐτιά τους οἱ διάφοροι ἀμφιλέγοντες καὶ δὴ τῆς Προτεσταντικῆς φευδοῦς Ἐκκλησίας τρόφιμοι, ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία ἐσαεὶ θὰ παραμείνῃ ἡ Ἀειπάρθενος, κατὰ τὴν ἀψευδῆ Ἀγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν ὁμολογίαν, καὶ πίστιν.

+ Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνος

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1986

Ἡμέρα Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως καὶ Ἐθνεγερσίας. Κάθε χρόνον καλούμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ γιορτάσουμε τὴν ἡμέρα αὐτὴν ὡς ἡμέραν χαρᾶς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὕστερα ἀπὸ 400ετῆ ζυγὸν, κάτω ἀπὸ δυνάστην ἀγροῖκον καὶ αἰμοσταγή. Ἐκατόμβαι μαρτυρικὰ αἵματα γύρω ἀπ' αὐτὴν τὴν φοβερὰν καὶ παρατεταμένην σκλαβιά!

Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ, ἂν ἐπέζησε τὸ ὀφείλει, ὅτι ἦταν κοντὰ στὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν κυρίαν Θεοτόκον. Προσηύχετο ὁ Ἕλληνας νυχθήμερον, τὸ πότε θὰ ἀντικρύσῃ τὴν πατρίδα του νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἡ Παναγία Τριάς καθώρισε τὴν ἡμέρα τῆς λυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους μαζὺ μὲ τὴν ἡμέραν τῆς Ἐθνεγερσίας μας.

Πυρακτώδεις πνευματικαὶ μορφαὶ ὡς τὸν Παλαμᾶ Πατρὸν Γερμανὸν ὕψωσαν εἰς τὴν ἁγίαν Λαύραν τῷ 1821 τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως. Τότε σύσσωμος ὁ φτωχὸς καὶ «εἰμαγμένος» Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς πιστοὺς ὀπλαρχηγούς του πολέμησε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ συνετελέσθη τὸ θαῦμα τῆς ταπεινώσεως τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ καὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς μας.

Ἀλλὰ, παράλληλα, ἄς τολμήσωμεν νὰ κάμωμεν μίαν ἀναγωγικὴν σκέψιν διότι ἔνεκα τῶν ἀνομιῶν μας καὶ τῶν πολλῶν μας παραπτωμάτων, ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς αὐτὴν τὴν ὑποδούλωσιν γιὰ τόσες πολλὰς ἑκατονταετίες πρὸς συνετισμὸν μας! Σκληρὰ ἡ τιμωρία ποὺ ἦλθεν «ἀνωθεν» διότι, ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως ὁ Ἰωσήφ ὁ Βρυένιος, ἁγία μορφή καὶ γνήσιος Θεολόγος καὶ συγγραφεὺς καὶ καθηγητὴς τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἐφέσου Μάρκου Εὐγενικοῦ, προέβλεπε αὐτὴν τὴν φοβερὰν πῶσιν τοῦ Βυζαντίου, γιατί *ἔβλεπε* τὸν λαὸν του νὰ μὴν ὀδεύῃ «τοῖς ἰχνεσι αὐτοῦ» (Κυρίου).

Τὸ Βυζάντιον «ἐκώφευε» καὶ ἐπῆλθεν ἡ καταστροφή, ἥς ἡ διάρκεια ὑπῆρξε φοβερὰ ἐπώδυνος καὶ ἐκτεταμένη. «Ἄργηε νὰ ῥθῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα ποὺ ἦταν ὅλα σιωπηλὰ ποὺ τὰ ἴσκιωνε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά» ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἐθνικὸς μας Ὕμνος.

Ἀλλὰ μ' αὐτὴν τὴν φοβερὴν ἀποστασίαν ποὺ ἔχει ξανὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος «τίς ἡμᾶς λυτρώσεται ἐκ τοσούτων κινδύνων;» Μόνῃ ἡ προσευχὴ πρὸς τὴν Παναγίαν Τριάδα καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον εἶναι ἱκανὴ ν' ἀποτρέψῃ νέαν συμφορὰν διὰ τὸ ἔθνος μας.

Ἄς ἀφήσωμεν ὅμως τὰς ἀπαισιοδόξους σκέψεις καὶ ἄς χαροῦμε τὴν σημερινὴν ἡμέραν, παρακαλοῦντες τὸν Κύριον νὰ φανῇ ἱλεως ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν.

Η ΒΑ·Ι·ΦΟΡΟΣ

«ὼς ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς Σου ἔρχεται σοι δίκαιος καὶ σώζων πρᾶυς καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὑποζύγιον πῶλον νέον»
(Ζαχ. Θ. 9-10).

Ὁ Κύριος θέλων νὰ ἐμφανίσῃ καὶ τὴν βασιλικὴν Του ιδιότητα διέταξε δύο ἐκ τῶν μαθητῶν Του νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν κατ' ἐναντι κώμην ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, — ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατ' ἐναντι ὑμῶν καὶ εὐρίσκετε πῶλον δεδεμένον ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων κεκάθηκεν. Μαρκ. ΙΑ 1-3 —, ὅπου, ἀνέστησε τὸν Λάζαρον ὄντα τετραήμερον ἐν τῷ τάφῳ καὶ διαλελυμένον καὶ ὄζοντα, καὶ προσεκόμησαν τὸν πῶλον εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποτὲ ἀνέβη καὶ ἐκάθησεν ὁδεύει πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἐκραύγαζον «Ὡσανὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ» Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου πλείστοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκοπτον κλάδους φοινίκων καὶ βαίων καὶ ἔστρωναν τὰ ἱμάτιά των διὰ νὰ περάσῃ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Αἱ ἰαχαὶ καὶ κραυγαὶ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται εἰς τὴν διαπασῶν ὅτε ὁ Κύριος εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ἐπιδίωκον, ἐκ νέου νὰ τὸν χρίσουν βασιλέα! Δυστυχῶς δὲν ἐγνώριζον ὅτι ὁ βασιλεὺς, Αὐτὸς ἔρχεται πρᾶυς καὶ σώζων. Δὲν ἤρχεται σάν ἄλλος βασιλεὺς διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ κοσμικὴν κυριαρχίαν ἀλλὰ πρᾶυς καὶ σωτήρας. Καὶ φυσικῶς, ἐκ τῶν πραγμάτων, οὐδεὶς πρᾶυς καὶ σώζων ἔρχεται ἐν ἐξουσίᾳ, ἔχων αὐτὰς τὰς σωτηριώδεις ἀρετάς! Μόνος ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρέτ εἶχεν ἐν ἑαυτῷ τὴν **πραότητα καὶ τὴν σωστικὴν δύναμιν!** Τότε μόνον θὰ ἐννοήσουν οἱ μαθητὲς Του τί σημαίνει αὐτὸ ὅταν θὰ ἀκουαν ἀπὸ τὰ πανάγια χεῖλη Του ὅτι «ἡ Βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Ἄλλως ὡς Βασιλεὺς, θὰ «παρήτασσε» μυριάδες μυριάδων ἀγγέλων διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν κοσμικὴν του θέλησιν καὶ τὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῶν λαῶν.

Ὡσανὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἤκουαν τὰ θεῖα Του ὦτα, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ὡσανὰ προήρχοντο περισσότερο ἀπὸ καθαρὰ στόματα νηπίων καὶ θηλαζόντων ὅπως λέγει ὁ Δαυὶδ «ἐκ Νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον» (Ψαλμ. 8-3). Καὶ ἀντὶ νὰ καθήσῃ ὡς Βασιλεὺς ἐν θρόνῳ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κατηυθύνθη, ὡς τινὲς λέγουσι, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ παραλαβὼν μαστίγιον

ἐμαστίγησεν τοὺς ληστές καὶ χριστεμπόρους τοῦ ἀνόμου πλουτισμοῦ, εἰπὼν: «Ἐποιήσατε τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς Μου σπήλαιον ληστῶν καὶ οἶκον ἐμπορίου». Ἀνέτρεψε τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν (ἀργυραμοιβῶν) καὶ ἐξηνέμησε τὰ κέρματα τῆς συναλλαγῆς των καὶ ὅτι ἦσαν διαθέσιμα πρὸς θυσίαν ἐν τῷ Ναῷ. «Ὅτι ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον ληστῶν» (Μαρκ. ΙΑ. 17-18).

Ἀλλοίμονο! Σήμερα δὲν θὰ ἐπράττε τὰ αὐτὰ ὁ Κύριος καὶ ἐδῶ ὅταν γύρω ἀπὸ κάθε πανήγυριν ἐορταζομένου Ἀγίου, μέσα αἱ Ἐκκλησίαι πανηγυρίζουν καὶ ὕμνοῦν καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὰς οἱ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες!! Ὅλα ἐπιτρέπονται γι' αὐτοὺς. Κατάργησις νηστειῶν, ψευδόλογα, παράνομοι μείξεις κ.λπ. πρᾶγμα πού πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσῃ καὶ νὰ σκεφτοῦμε πῶς πρέπει νὰ τὸ ἐλέγχουμε καὶ τὸ στιγματίζουμε, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπάθον οἱ Υἱοὶ τοῦ Ἀρχιερέως Ἡλεὶ ὁ Ὀφνεὶ καὶ Φινεὲς πού διέπρατταν παρανομίες ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος καὶ ὁ πατήρ των τοὺς ἠνῆχετο! Ὅχι μόνον μὲ πυράγρας κατέκλεπταν τὰ προσφερόμενα κρέατα που προωρίζονται διὰ τὰς θυσίας «πρὶν θυμιαθῆναι» ἀλλὰ οἱ ἴδιοι ἐμόλυναν πλείστας κοίτας προσκυνητῶν, πρᾶγμα πολὺ βδελυκτὸν παρὰ τῷ Κυρίῳ. Καὶ δὲν ἐτιμώρησεν μόνον αὐτοὺς διὰ θανάτου ὁ Θεὸς, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιον τὸν πατέρα τους Ἡλεὶ ὁ ὁποῖος ἅμα τῷ ἀκούσματι ὅτι ἐφονεύθησαν οἱ υἱοὶ του ἔπεσε ἐκ τῆς καθέδρας καὶ συνετρίβη ὁ τράχηλός του! Ἀναφέρομεν ἐπὶ λέξει τί ἀκριβῶς γράφει: (Βασιλειῶν Α' Κεφ. 17-18)

«Ἀμφότεροι οἱ Υἱοὶ σου τεθνήκασινκαὶ ἔπεσεν (ὁ Ἡλεὶ) ἀπὸ τοῦ δίφρου ὀπισθίως καὶ συνετρίβη ὁ νῶτος αὐτοῦ καὶ ἀπέθανεν».

Ἄς φυλάξωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τοιαύτας ἐκτροπὰς διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑπαντήσωμεν τὸν Κύριον πρᾶυ καὶ σώζοντα μετὰ βαίων, περαίνοντες νικηφόρα τὸ στάδιον τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἀναφωνοῦντες ἐκ καρδίας: «Ὡσανὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὁ Κύριος ἐρωτηθεὶς τότε εἰς τὸν Ναὸν παρὰ τῶν μαθητῶν Του, διὰ τὴν τύχην τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔκλαυσε πικρῶς διότι τὴν **εἶδε ἐρείπωμένην καὶ ἐκ βάθρων κατεστραμένην**, ὅπερ καὶ ἐγένετο ὕστερα ἀπὸ τριάκοντα περίπου χρόνια! Ὁ Ἅγιος Εὐαγ-

γελιστής Λουκάς Κεφ. 19-43 επιλέγει:

«Ότι ἤξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σέ (Ἱερουσαλήμ) καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροὶ σου χάρακα σοι, καὶ ἐδαφιοῦσι σοι».

γεγονός τὸ ὁποῖον ἐξεπληρώθη εἰς τὸ παντελές καὶ δὲν ἔμεινε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ λίθος ἐπὶ λίθου, ὅταν ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτορας Τίτος τὴν κατέκαψε καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς τοὺς ἔσυρε αἰχμάλωτους εἰς τὴν Ρώμην.

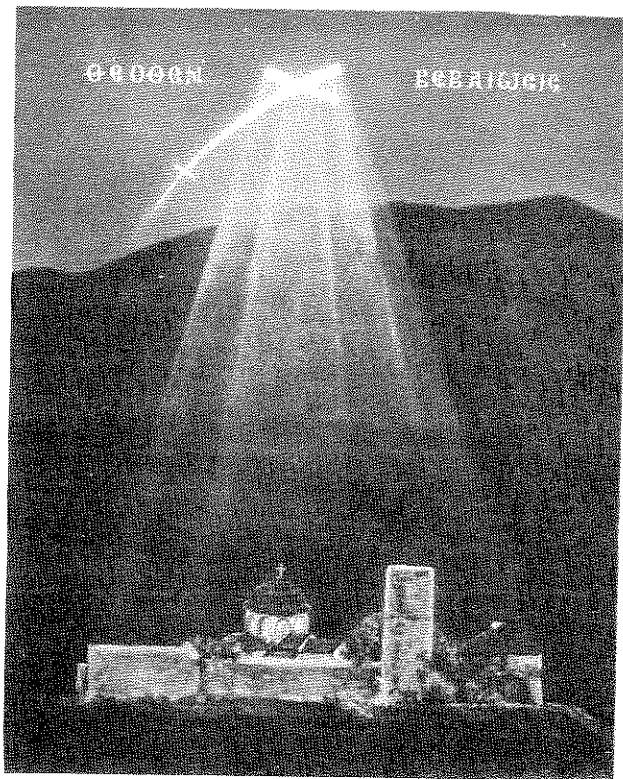
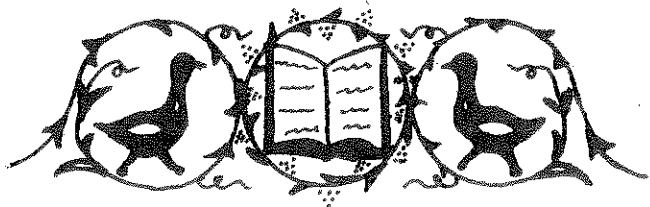
Ὁ δὲ Ἅγιος Πατὴρ Ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς Θεο/νίκης ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἁγίας ἡμέρας αὐτῆς μᾶς ὑποδεικνύει τί νὰ πράξωμεν ἐν ταπεινῷ φρονήματι.

«Οὕτω καὶ ἡμεῖς ἄρχοντες ὁμοῦ καὶ ἀρχόμενοι ὑποστρώσωμεν τὰ ἡμῶν αὐτῶν ἔμφυτα ἱμάτια, τὴν ἡμετέραν σάρκα, καὶ κατ' αὐτὴν θελήματα ὑποτάσσοντες τῷ πνεύματι, ἵνα μὴ μόνον καταξιωθῶμεν ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι καὶ τὸ Σωτήριον τοῦ Χριστοῦ πάθος ἀλλὰ καὶ τὴν ἁγίαν Ἀνάστασιν καταπολαύσωμεν».

Ἀλήθεια ἂς στρώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἱμάτιά μας δηλαδή τὴν σάρκα μας καὶ τὰ θελήματά της ὑποτάσσοντες αὐτὴν πρὸς τὰς ἁγίας ἐντολὰς τοῦ Κυρίου διὰ νὰ καταξιωθοῦμε νὰ δοῦμε τὰ ἅγια πάθη καὶ τὴν παναγίαν Του Ἀνάστασιν.

Τότε τὰ Βαῖα τὰ ὁποῖα κρατοῦμε στὰ χέρια μας θὰ τὰ χαρακτηρίσῃ ὁ Νικητὴς Ἰησοῦς, ὡς τρόπαιά μας κατὰ τοῦ θανάτου, διότι ὡς ἰσχυραὶ ἀσπίδες μᾶς χρησίμευσαν διὰ νὰ κατατροπώσωμεν τὸν προαιώνιον Ἐχθρὸν μας.

Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Ἀναγνώστης

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 20

Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Σύντομος καὶ διεξοδική ἐνέργεια

Ἐγκύκλιος Αρ. Πρ. 101

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΔΥΣΦΗΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν ν' ἀπαντήσωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξαπολυθεῖσαν ἐναντίον μας συντονισμένην ἐπίθεσιν τῆς Συνόδου τοῦ κ. Σεραφεῖμ δι' ὅλων τῶν μέσων ἐνημερώσεως τοῦ κοινοῦ, μὲ σκοπὸν τὴν δυσφήμησίν μας κατὰ τὸν πλέον ἀνοίκειον τρόπον.

Λυπούμεθα διότι ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀντιμετρήσωμεν παρομοίως εἰς τὰς ἐνέργειας των, πλὴν ὅχι ἡμεῖς διὰ τῆς συκοφαντίας καὶ τοῦ ψεύδους ἀλλὰ διὰ τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ 60 καὶ πλέον ἔτη ἀγωνιζόμεθα καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἔμβλημά μας, ὁμιλεῖ τὴν στιγμὴν αὐτὴν περὶ συγχύσεως καὶ ταραχῆς εἰς τὰς τάξεις τοῦ κ. Σεραφεῖμ διὰ τὸ παλαιοημερολογιτικὸν ποῦ εἰσέρχεται εἰς καλὴν φάσιν.

Τὰ ἄλλα πεπαλαιωμένα περὶ παρατάξεων καὶ ἀλληλοκαθαιρέσεων μας καὶ ὅτι συναφές γεννᾷ ἡ μανία τῆς συκοφαντίας προκειμένου νὰ ἐξυπηρετηθῇ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, εἶναι ὑποθέσεις ἀποκλειστικὰ ἰδικές μας. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἂν πράγματι οὕτως ἔχει ἡ ὑπόθεσις, αὐτὸ ὠφελεῖ μᾶλλον νὰ εὐχαριστεῖ τοὺς καθ' ἡμῶν ὡς ἀκινδύνους διὰ τὰ σχέδιά των καὶ ὅχι νὰ τοὺς ἀνησυχεῖ! Ὅμως εἰ καὶ καθ' ὑπόθεσιν διηρημένοι ὡς μᾶς χαρακτηρίζουν, ἐν τούτοις δὲν παύει τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας νὰ εἶναι ἡ τροχοπέδη εἰς τὰ καταλυτικὰ σχέδιά των, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κίνητρον τοῦ ξεσπάσματος. Ὁ νεοημερολογισμὸς εἶναι ὁ πρόδρομος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸ διεκηρύξαμε πολλάκις καὶ ὁ παλαιοημερολογισμὸς εἶναι ἡ ἀνόθευτος διατήρησις τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. Εἶναι συνεπῶς ἓνα ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον τῆς προδοσίας ποῦ καταστρατώνεται στὸ Βανκούβερ καὶ τὸ Σάμπεξ καὶ γενικὰ στὴ δύση μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἄν στοὺς ἰσχυρισμοὺς μας εἴμαστε ὑπερβολικοὶ αὐτὸ τὸ ἔδειξε ἡ ἱστορία ποῦ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόρα μὲ τὴν ἐτσιθελικὴν κατάργησιν κάθε ὁροσήμου ποῦ οἱ θεῖοι Πατέρες ἔθεσαν μεταξύ Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ αἰρετικῆς Δύσεως διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ μὲ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Φράγκων τῆς δύσεως κατὰ τὸ πρὸ τριετίας ἀναστάσιμον μήνυμα τοῦ Φαναρίου, ὡς δεῦτερον βῆμα τῆς ἐνώσεως μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, μέχρι τῆς τελικῆς.

Εὐρισκόμεθα δυστυχῶς εἰς περίοδον ἰσοπεδώσεων τῶν πάντων καὶ πρέπει κάθε τι τὸ ἱστάμενον ὀρθῶς νὰ κριμινισθῇ. Πιθανὸν νὰ ἐδόθῃ τὸ σύνθημα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐν ὧφει ἀντιπαλαιοημερολογιτικὸς ἀγὼν διὰ τὴν διάλυσίν του ὡς ἐμποδίου.

Πόλεμος κατὰ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πατρώας εὐσεβείας. Ὅχι κατὰ τὴν ἀφηνιασάντων χιλιαστῶν, τῶν οὐνιτῶν, εὐαγγελικῶν καὶ λοιπῶν αἱρέσεων καὶ τοῦ ἀθείσμοῦ, ποῦ κατατρῶγουν τὰς ρίζας τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Αὕτη εἶναι ἡ οὐσία, τὰ δὲ λοιπὰ περὶ ἐξορκιστῶν καὶ ἀνυπαρξίας ἱερωσύνης μὲ πλῆθος ἄλλο πλασματικῶν κατηγοριῶν εἶναι προπέτασμα καπνοῦ διὰ τὸ ἐπόμενο βῆμα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ ἡμεῖς καθηκόντως ἀπαντήσαμεν σχετικῶς διὰ τοῦ τύπου χαρακτηρίσαντες κακόβουλα καὶ ἀναληθῆ.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὁμῶς καὶ αὖθις, ὅτι ἔχομεν κανονικὴν τὴν ἱερωσύνην ἀπὸ τὴν ἐν διασπορᾷ Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εἶχε κοινωνίαν μέχρι πρὸ τινος καὶ κανονικῶ τῷ τρόπῳ ἐκλέγομεν τὸν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀριστίνδην Συνόδους καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους τῶν τάνκς.

Δηλοῦμεν δὲ ὅτι δὲν θὰ ὑποστείλωμεν τὴν σημαίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας μὴ πτοούμενοι ἀπὸ ἀστόχους δυσφημήσεις καὶ ἀπειλάς.

Πρὸς δὲ τὸν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν διακηρύσσομεν ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἔχει τὸ νόημα τῆς διασώσεως τῆς ἐθνικῆς καὶ ὀρθοδόξου ὑποστάσεώς μας ὡς Ἑλλήνων ἀπογόνων ἐνδόξου γενεᾶς Πατέρων.

Ἐντολὴ τῆς Ι. Συνόδου

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ Ματθαϊκὸν μῖσος ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ «Κήρυκος Γνησίων Ὁρθοδόξων» (Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1986) συνοδευόμενον ὡς συνήθως ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ὑποκρισίαν.

Τὸ χάος καὶ τὴν σύγχισιν ποὺ εἶχεν ἐπιφέρει εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ὁ προκάτοχος ἡμῶν καὶ νῦν μοναχὸς Αὐξέντιος Πάστρας, τὸ ἀναμοχλεύουν μὲ ἄμετρον ἱκανοποίησιν οἱ «ἐπιθυμοῦντες θεολογικὸν διάλογον»! Ματθαϊκοί, οἱ ὅποιοι ἀποδίδουν τὴν ἐκλογὴν μου εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον, ὡς ἐνέργειαν ἐνὸς προμελετημένου σχεδίου, ποὺ σκοπὸν εἶχεν (κατὰ τὴν γνώμην των βεβαίως) τὴν δημιουργίαν νέου διχασμοῦ εἰς τὰς τάξεις μας.

Μᾶς πληροφορεῖ λοιπὸν ὁ «Κ.Γ.Ο.» ὅτι ἡ «δῆθεν ἀφορμὴ» τοῦ προσφάτου «χωρισμοῦ» μας ἀπὸ τὸν Αὐξέντιον ἦτο «μία χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπον διαβεβλημένου κληρικοῦ ἐκ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας προερχομένου καὶ ἕνας ἐκθεσμος γάμος» (βλέπε «Κ.Γ.Ο.» Μάρτ. - Ἀπρ. 1986 σ. 76).

Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ «Κ.Γ.Ο.» εἰς τὴν παρατήρησιν των αὐτὴν μᾶς παρέχουν τὸν δικαίωμα νὰ τοὺς ἐξομοιωσωμεν ἀπολύτως μὲ τὸν ἐκ τῶν σπλάγχων των προελθόντα καὶ τὰς ἀρχὰς των φέροντα κ. Αὐξέντιον, ὅστις πρῶτος ἐφεῦρε τὸ «δῆθεν» αὐτὸ πρὸς συγκάλυψιν τοῦ ἀνοσιουργήματός του, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ καθαιρέσις του ἐγένετο δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἄθεσμον χειροτονίαν ὡς ἀπεδείχθη καὶ ἀπὸ τὰς ἐπὶ τετραμήνου διεξαχθείσας ἀνακρίσεις, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς Δηλώσεις τοῦ Νόμου 105 τῶν κ. Γερασίμου Βράκα καὶ Περικλῆ Τσακίρη, που συμμετέσχον κατὰ διαφορετικὸν τρόπον ἕκαστος εἰς τὴν «χειροτονίαν» αὐτὴν, τῆς ὁποίας ἠθικὸς αὐτουργὸς ὑπῆρξεν ὁ ἐν λόγῳ κ. Αὐξέντιος. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οἱ ὕβρισται μας, ἀσχολούμενοι μὲ τὰ τοῦ «οἴκου» μας, δὲν θεωροῦν ὡς ἀληθινὴν αἰτίαν τῆς καθαιρέσεως τοῦ Αὐξεντίου τὴν «χειροτονίαν» ποὺ ἐπετέλεσε μετὰ τῶν δύο συνεργατῶν του καὶ ἡ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, μὲ ὅλας τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν γενομένας Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας, καὶ τὴν ὁποίαν κατὰ συμπέρασμα δὲν θεωροῦν ὡς ἀδίκημα ἀνίαντον, τότε θὰ πρέπει νὰ στρέψουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ «διαλόγου» των πρὸς τοὺς Αὐξεντίους, Κυπριανοὺς, Τσάκους, Καντάρηδες καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς μήπως κρὶ ἐπιτύχουν τὴν μεταξὺ των ἔνωσιν!...

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐκθεσμον γάμον ποὺ ἐπικαλεῖται ὁ «Κ.Γ.Ο.» ὡς ἀφορμὴν τοῦ «χωρισμοῦ» μας, ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις τοῦ ζητήματος τούτου περιτράνως

ἀπέδειξε τὴν δολιότητα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ τὸ ὑπεκίνησαν καὶ αὐτῶν ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύονται. Προχωροῦντες ἔτι εἰς τοὺς δολίους συλλογισμοὺς των γράφουν ὅτι ἡ αἰτία τοῦ προσφάτου «χωρισμοῦ» μας, μὲ τὴν καθαιρέσιν τοῦ Αὐξεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ἦτο διὰ νὰ «περιέλθῃ ἡ διοίκησις εἰς χεῖρας ἱκανὰς καὶ νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν ὑπαγωγὴν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὴν Νεοημερολογιτικὴν καθ' οἷονδήποτε τρόπον, ἢ νὰ ἐπισκιάσουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἐπιβάλλουν τὴν μετριοπαθεῖ ἀντιμετώπισιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ» (βλέπε «Κ.Γ.Ο.» Μάρτ. - Ἀπρ. σ. 76), καὶ συνεχίζοντες ἐμπαθῶς καταλήγουν εἰς τὸ ἀχαρακτήριστον περιοδικὸν των ὅτι, «... ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος Κιούσης... σαφῶς ἀναγνωρίζει τὸν Νεοημερολογισμὸν ὡς Κανονικὴν Ἐκκλησίαν, θεωρεῖ δὲ τὴν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς φανατισμὸν καὶ ὑπερήφανον ἐκφρασιν!... (ᾧρα δηλώσεις του πρὸς τὸν Τύπον «ΕΣΤΙΑ» 11.2.86)».

Περὶ τῆς δολίας συκοφαντίας καὶ διαστροφῆς αὐτῆς, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὥς ἀναγνώσουν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τὸ δημοσίευσμά μου εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐφημερίδα, τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύομεν ἐν φωτοτυπία κατωτέρω, πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀληθείας.

Ἐξ ἄλλου ἡ πρόσφατος Ἐγκύκλιος καὶ ἡ Ἀνακοίνωσις ποὺ δημοσεύονται εἰς ἄλλην σελίδα τῆς παρούσης ἐφημερίδος, φέρουν ἐντολὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν ὑπογραφήν μου καὶ ἀψευδῶς μαρτυροῦν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογικὴν μας κατεύθυνσιν. Παρὰ ταῦτα διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὁ φαρισαϊσμὸς τῆς Ματθαϊκῆς παρασυναγωγῆς θὰ ὑπενθυμίσω εἰς ἅπαντας τοὺς Ματθαϊκοὺς ἕνα δημοσίευμα τοῦ θεωρητικῷ τῆς «Ἐκκλησιολογικῆς» των παραλογίας Εὐγενίου Τόμπρου, ὅστις ἐτάφη πρὶν ὀλίγα ἔτη μὲ «Ἐπισκοπικὰς» τιμὰς!...

Ὁ «Κῆρυξ Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξων», ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῶν Ματθαϊκῶν, μεταφέρει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1964 (σελίς 4) τὴν γνωμάτευσιν... τοῦ ψευδο-ομολογητοῦ Εὐγενίου Τόμπρου σχετικῶς μὲ τὸν γάμον τοῦ τ. Βασιλέως Κωνσταντίνου μετὰ τῆς Ἀννης Μαρίας τονίζων χαρακτηριστικῶς:

«Ἡμεῖς, ὡς Πρωθιερεὺς τῆς γνησίας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος... ἐξεφράσαμεν τὰς ἀντιλήψεις μας ἐπὶ τῶν ὧσων ὑπηνίχθημεν ἀνωτέρω... Ἀλλὰ, ἤδη ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου προοπτικῶς γάμου ὑπαρχούσης, ἔδει — καὶ ἐδῶ ἐντείνεται ἡ εὐθύνη τοῦ Προθιερέως τῶν Ἀνακτόρων, ἀλλὰ καὶ τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου —, νὰ βαπτισθῇ ἡ Ἄννα Μαρία ὡς Ὁρθόδοξος Χριστιανὴ καὶ μὲ τὴν σφραγίδα τῆς χάριτος, νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ γάμου». (βλέπε «Κ.Ε.Ο.» Ὀκτώβριος 1964 σελὶς 4).

Σαφέστατα λοιπὸν ἀναγνωρίζει ὁ Τόμπρος διὰ τῆς ὡς ἄνω δηλώσεώς του τὴν ἐγκυρότητα καὶ χάριν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Μυστηρίου τῆς Βαπτίσεως ὡς προϋπόθεσιν διὰ τὴν εὐλογηθῆ ὁ Γάμος τῆς Προτεσταντίσεως τ. Βασιλίσσης. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλας παρομοίας περιπτώσεις ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ ἐκκλησιολογικὴ παραφροσύνη τοῦ ὡς ἄνω «προνομιούχου» τῆς Ματθαϊκῆς παρασυναγωγῆς καὶ τῶν ὑποτακτικῶν του «Ἀρχιερέων, Ἱερέων» κ.λπ., οἱ ὁποῖοι μὲ φρόνημα αἰρετικὸν καὶ φαρισαϊκὸν παρέσυραν ἀπλοικοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν βοῦρκον τοῦ μίσους καὶ τῆς ὑποκρισίας.

Αἱ «ἐκκλησιολογικαὶ» τῶν ἀντιφάσεις ὄχι μόνον ἀπεδείκνυν καὶ ἕως σήμερον φανερώνουν τὸ ἄσπαστον καὶ σκοτεινὸν τοῦ χαρακτήρος των ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον ὄπλον των, τῶν διαστρεβλώσεων καὶ ἐπιτιμιῶν, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀνομα συμφέροντά των καὶ νὰ συγκρατήσουν τὴν ἐκ τοῦ «ποιμνίου» των διαρροὴν. Οἱ σημερινοὶ δὲ «ἐγκέφαλοι» τῶν Ματθαϊκῶν φοβούμενοι τὴν περαιτέρω πρόοδον τοῦ Ἀγῶνος μας ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἀλλαγῇ, ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῇ ἀφυπνίσει τῶν προσωπολατρῶν των, τινὲς τῶν ὁποίων ἤδη τοὺς ἔχουν ἀποκηρύξει ὡς φαρισαίους καὶ ὑποκριτὰς (βλέπε «Κ.Γ.Ο.» Μάρτ.-Ἀπρ. 1986 περὶ τῶν Γάλλων Κληρικῶν), δὲν διστάζουν νὰ καταφεύγουν εἰς τὸ ψεῦδος, τὴν συκοφαντίαν, τὰ ἐπιτίμια καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς.

Οἷοδήποτε μέσον ὅμως ἀναχαπίσεως καὶ ἀνχρησιμοποίησιν οἱ φορεῖς τῶν κακοδοξιῶν τοῦ Τόμπρου, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ ὁργάνου των Ματθαίου, δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ διαφύγουν τῆς ἀλανθαστοῦ κρίσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας δὲν ἰσχύουν αἱ σοφιστεῖαι καὶ οἱ δικολαβισμοὶ. Λυπούμεθα διότι χάριν τῆς ἀληθείας κατερχόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τῶν ἐκτραπέντων, ἐνεκα τοῦ ψεύδους, Ματθαϊκῶν, εὐχόμεθα ὅμως νὰ μὴ δοθῇ συνέχεια εἰς τοιαῦτα ἀνωφελῆ ἀντίμετρα.

+ Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΣΤΙΑ

11.2.1986

Στόχοι καὶ θέσεις τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Συνέντευξιν Τύπου ἔδωσε, χθὲς, εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.), ὁ νεοεκλεγείς Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β'. Κατὰ τὴν συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρίσταντο καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐξετέθη-

σαν οἱ στόχοι καὶ αἱ θέσεις τῶν προσηλωμένων εἰς τὴν τάξιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου πιστῶν, ὡς ἀκολουθῶς:

«Στόχοι μας εἶναι: 1) Ἐπαναφορὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν ἡ ὁποία εἶχε τελείως διασαλευθῇ ἐπὶ μίαν 20ετίαν τοῦλάχιστον καὶ ἐπούλωσης τῶν ὁργανικῶν - ψυχικῶν τραυμάτων, ὥστε τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης καὶ ἐμπιστοσύνης νὰ πρυτανεύσῃ καὶ πάλιν μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μας. 2) Δημιουργία Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου διὰ ὑποψηφίους ἱερεῖς ὡς καὶ εἰδικοῦ Γραφείου Τύπου καὶ Δημοσίων Σχέσεων, ὥστε νὰ ἔχετε τὴν δυνατότητα μιᾶς ἀμέσου καὶ ὑπευθύνου γνωριμίας μαζί μας, διότι πρέπει νὰ ἔχετε ἀντιληφθῇ ὅτι ἀντιπροσωπεύομεν ἕναν λαὸν εἰς ὅλους ἀγαπητὸν, πλήρη ζήλου διὰ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς μας παραδόσεις. Ἰδιαίτεραν φροντίδα θὰ δεῖξωμεν διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ὥστε σὺν τῇ ἀσκήσει νὰ μὴ ἀπουσιάζῃ καὶ ἡ εὐκαιρία (δυνατότης) κοινωνικῆς προσφορᾶς.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὰς γνωστὰς διαιρέσεις μας, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἀντιπροσωπεύομεν τὸ 80% τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ κόσμου. Πρὸς τοὺς ἐν διαστάσει ἀδελφοὺς ἡμῶν (Γ.Ο.Χ.), εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τείνωμεν χεῖρα συνεργασίας καὶ ἐνότητος, ἀρκεῖ νὰ ἴδωμεν εἰλικρίνειαν εἰς τὰς προθέσεις των, ἀπουσίαν φανατισμοῦ καὶ ταπείνωσιν εἰς τὰς ἐκφράσεις των, νοῦν δὲ Πατέρων εἰς τὰς «ἐρμηνείας» των, τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ μας.

Δὲν φιλοδοξοῦμεν πρὸς τὸ παρὸν περισσότερα. Καὶ μόνον ν' ἀξιοθῶμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν πιστότητά μας στὰ παραδεδομένα, τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν μας κληρονομίαν, νομίζομεν ὅτι θὰ εἶναι ἡ ὑψίστη διακονία ποὺ θὰ προσφέρωμεν στὸν τόπον μας καὶ τὸν χρόνον μας, ὅταν θεομοὶ καὶ ἀξία διασαλεύωνται ἐκ θεμελίων, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ ἰδιαίτερος ὁ νέος νὰ στερῇται τοῦ ἀναγκαίου προσανατολισμοῦ.

Τέλος, εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ δεῖξῃ συντόμως καὶ πρὸς ἡμᾶς τὴν αὐτὴν τοῦλάχιστον μεταχείρισιν ποὺ δείχνει εἰς τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν κληρικῶν μας ἀπὸ τὴν στράτευση, διότι δυστυχῶς, τείνομεν νὰ θεωρούμεθα ντὲ φάκτο πιά β' τάξεως πολῖται. (Ὅρα Σπέτσες ποὺ δὲν δίδεται ἡ ἄδεια διὰ τὴν κατοικίαν τῶν ἀδελφῶν μας). Εὐχομαι καὶ ἡ Νεοημερολογικὴ Ἱεραρχία νὰ ἀναστείλῃ τὴν πρὸς Ρώμην πορείαν της, διακόπτουσα συγχρόνως τὰς προσβλητικὰς δι' ἡμᾶς ἐνεργείας της τῶν ἀναβαπτίσεων, ἀναχειροτονιῶν καὶ ποικίλων ἐτέρων διωγμῶν, διότι τὸ μόνον ποὺ τελικῶς κατορθοῦται εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐκτός τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὑβριστικὸν καὶ συκοφαντικὸν Ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἤχθη καὶ ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἐτήσιαν γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ τῆς 26-3-1986, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἀρχιμανδριτῶν Ἀνθίμου Καραμήτρου καὶ Χρυσοστόμου Βάρκα.

Καὶ ἡ Συνέλευσις ἐν ἀγανακτήσει τελοῦσα ἔλαβε ὁμοφώνως τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ ἀπάντησις ἐξ ὀνόματός της εἰς τὸ Ἀνακοινωθὲν συγκεκριμένη καὶ τεκμηριωμένη ἐπὶ ἐγγράφων στοιχείων, ἡ ὁποία νὰ τύχῃ τῆς εὐρυτέρας δυνατῆς δημοσιεύσεως, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας καὶ διαφώτισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἐπεφόρτισε πρὸς τοῦτο τοὺς Πρόεδρον καὶ Γεν. Γραμματέα τοῦ Σωματείου.

Τὴν ἀπάντησιν ταύτην λόγῳ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος τοῦ περιεχομένου της καταχωροῦμεν κατωτέρω, ἔχουσιν οὕτως:

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

(Ἀνεγνωρισμένον Σωματεῖον)

Ἀθήνα, Κάνιγγος 32, τηλ. 3628.280.

ΤΕΚΜΗΡΙΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς 26.3.1986 εἰς Ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δημοσιευθὲν, εἰς τὰ Θρησκευτικὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», «Ὁρθόδοξος Τύπος» καὶ «Περαϊκὴ Ἐκκλησία».

Διαμαρτυρόμεθα ἐντονώτατα καὶ μετ' ἀγανακτήσεως διαψεύδομεν τὸ Ἀνακοινωθὲν, δι' οὗ ἡ Σύνοδος τῆς κρατουμένης Ἐκκλησίας θίγει τὴν Ἱερὰν Παρεμβολὴν ἡμῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δι' ὕβρεων καὶ κατηγοριῶν καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας καὶ διαφώτισιν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀπαντῶμεν ἐπὶ τῇ βάσει ἀδιαμφισβητήτων ἐπισήμων κειμένων, τὰ ὁποία ἀποδεικνύουν περιτράνως τὸ ἀναληθὲς καὶ ἄδικον τῶν κατηγοριῶν.

1. «Ἀπὸ τὸν κορμὸν ὅλων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον κανονικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν» δι' ὃν ὁμιλεῖ ἐν ἀρχῇ τὸ Ἀνακοινωθὲν, ἀπεσχίσθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀπαρνηθεῖσα τὸ Ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον ὥρισαν οἱ 318 Θεοφόροι Πατέρες μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ἔτει 325, εἰς τὴν

Α' Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας καὶ ἀποδεχθεῖσα τὸ Παπικὸν (τὸ καταδικασθὲν διὰ φρικτῶν ἐπιτιμίων ὑπὸ τῶν συνελευσάντων κατὰ τὰ ἔτη 1538, 1587, 1593 Πατριαρχικῶν Συνόδων), ἀνευ τῆς συναινεσέως ὁλῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, (τὰ 7/10 τουλάχιστον τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξων ἀκολουθοῦν τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον), ὅπως ἀπεφάνθη ἡ συσταθεῖσα πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος Ἐπιτροπὴ ἐκ νομομαθῶν, θεολόγων καὶ ἀστρονόμου, (τῆς ὁποίας μέλος ἦτο καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ μετέπειτα πρωτοστατήσας εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Παπικοῦ), διὰ τῆς ἀπὸ 16.1.1923, ἐκθέσεώς της, πρὸς ἣν συνετάχθησαν καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Πατριάρχαι, Ἱεράρχαι καὶ ἄλλοι περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἰδήμονες.

Ἡμεῖς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποχωρισθέντες ἐξ αὐτῆς, δὲν τὴν ἠκολουθήσαμεν εἰς τὸ δημιουργηθὲν ὑπ' αὐτῆς Ἡμερολόγιον Σχίσμα, παραμείναντες ἀκλόνητοι εἰς τὸν κορμὸν τῆς Μῆς, Ἁγίας, Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ αἰσθανόμενοι ἱερὰν διὰ τοῦτο ὑπερηφάνειαν.

2. Οὐδεὶς καὶ ὁ πλέον κακοπροαίρετος δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν κανονικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν κληρικῶν της, διότι ἔχει αὕτη ἀνεγνωρισθεῖ ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης. Διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς, παραπέμπομεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 54/1976 ἀμετάκλητον βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πειραιεὶ Πλημμελειοδικῶν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 713/1982 ἀπόφασιν τοῦ Μον. Πλημμελειοδικείου Χίου, δι' ὧν ἠθώθησαν πανηγυρικῶς Μητροπολίται μας, κατηγορηθέντες ἐπ' ἀντιποιήσεως ἀσκήσεως ὑπηρεσίας Λειτουργοῦ τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἀνεγνωρίσθη, κατόπιν ἐμπεριστατωμένης ἐρεῦνης, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐκτενῶν σκεπτικῶν αὐτῶν, ἐνθα παρατίθεται ὁλόκληρος ἡ Συνταγματικὴ καὶ νομοκανονικὴ ἐπιχειρηματολογία, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὡς κανονικὴ, τῆς ὁποίας οἱ κληρικοὶ τυγχάνουν κανονικῶς κεχειροτονημένοι παρὰ κανονικῶν Ἐπισκόπων, ἔχοντων τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν παρὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐν Ν. Ὑόρκῃ γνωστῆς Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς καὶ ἐντεῦθεν κανονικῶς φέροντες τὸ ἱερὸν σχῆμα (Π.ρ.β.λ. ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 132010/17.12.66 ἐκτενὲς ἔγγρ. Ὑπουργ. Δικαιο-

σύνης πρὸς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους καὶ τὸ ἀπὸ 30.6 - 12.7.69 Γράμμα τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς Μητροπολίτου Φιλαρέτου).

3. Ἡ κανονικότης τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν κληρικῶν τῆς ἔχει ἀναγνωρισθῆ οὐσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους. Πρὸς ἀπόδειξιν παραπέμπομεν: α) εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς τῆς 22.1.31, ἐνθα ἡ μνημειώδης ἀγόρευσις τοῦ Πρωθυπουργοῦ Ἐλ. Βενιζέλου περὶ ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλ./τῶν, β) εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 62/5/4/69 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργ. Ἑσωτερικῶν περὶ τοῦ κύρους τῶν μυστηρίων βαπτίσεως καὶ γάμου, γ) εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς τῆς 23/4/75, ἐνθα Δήλωσις τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ὁρησκευμάτων Καραπιπέρη περὶ τῆς ἐλευθέρας καὶ ἀκωλύτου ἐκτελέσεως τῶν λατρευτικῶν μας καθηκόντων, δ) εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 91/7.6.1982 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργ. Χ.Ο.Π., δι ἧς ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ἀνεργέσεως Ἱερῶν Ναῶν, ἀναφερομένου ἐν αὐτῇ ὅτι «οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἀπεσχίσθησαν νόμιμα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος» καὶ «δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴ αἱ διατάξεις τῆς παραγ. τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μόνο οἱ σχετικὲς Πολεοδομικὲς διατάξεις καὶ ε) εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. Α 3 γ/φ 15/9438/30.9.1985 ἀποφάσιν τοῦ Ὑπουργ. Ὑγείας, Προνοίας καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, περὶ ἱατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, εἰς τοὺς κληρικοὺς μας, «μετὰ Ἀ' θέσεως εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, «γὰ τὴν παροχὴ τῆς ὁποίας οἱ ἀσθενεῖς θὰ προσκομίζουσιν στὸ Νοσοκομεῖο βεβαίωσις ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ.», ὡς ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται.

Οἱ κληρικοὶ μας, ὅχι μόνον ἔχουν κανονικὴν τὴν ἱερωσύνην, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀληθεῖς ἥρωες ταύτης, διότι τὴν ἔχουν ἐγκολπωθεῖ, ὅχι ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ὡς θεῖον καὶ ἱερὸν λειτούργημα, ὅπως πράγματι τοιοῦτο εἶναι, μὴ λαμβάνοντες μισθόν, διὰ τὴν ἀσκήσιν αὐτῆς, οὐδέ σύνταξιν, ἀλλ' ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὴν Θείαν Μισθαποδοσίαν.

4. Ἡ Σύνοδος τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἐπισημαίνει ὅτι εἴμεθα «δισπασμένοι, ἀλληλομισούμενοι καὶ ἀλληλοκαθηρημένοι». Ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι αἱ διαρέσεις καὶ καθαιρέσεις, δὲν ἔλλειψαν ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐτι δὲ καὶ μεταξύ μελῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ μακαριζό-

μενων ὡς Ἀγίων γενόμενοι, ὡς μαρτυρεῖ ἡ αἰωνόβιος πράξις ταύτης, ἀλλὰ καὶ μεταξύ μελῶν αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρισθέντων εἰς Ἱερωνυμικοὺς καὶ Σεραφειμικοὺς.

Καὶ λησμονεῖ αὐτὴ ὅτι τὸ μίσος ἐξεδηλώθη εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, μεταξύ μελῶν τῆς Ἱεραρχίας των, ὥστε νὰ ἐκστομισθῶσιν, ἐν ὥρᾳ συνεδρίας, βαρεῖαι ὕβρεις, ἐκατέρωθεν, δι' ἃς ἐγένετο καὶ μῆνυσις. Ἡ θλιβερωτάτη αὕτη περίπτωσις δὲν, παρουσιάσθη ποτὲ εἰς τὴν ἰδικὴν μας Ἐκκλησίαν. Πάσον σοφὸν ἀποδεικνύεται τὸ προγονικὸν λόγιον «τὸ σιγὰν κρείττον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν»!

5. Ἀλλὰ ἡ Σύνοδος τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας μας κατηγορεῖ καὶ «ὡς διολισθαίνοντας πρὸς αἵρετικὰς διδασκαλίας»!! Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! Εἶναι τοῖς πάσι γνωστὴ ἡ σφόδρα πολεμικὴ μας ἐναντίον πάσης αἵρέσεως, ὥστε νὰ παρέλκῃ κἂν ἀπάντησις ἐπ' αὐτοῦ. Διολισθαίνουσα πρὸς τὴν αἵρεσιν εἶναι, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, διότι, ἐκτός τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Παπτικοῦ Ἑορτολογίου, Ἀρχιερεῖς τῆς ἔχουν συμμετάσχει ἐπανελημμένως εἰς διασκέψεις τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ, τὸ χεῖρον, ἔχουν συμπεροσευχηθεῖ κατ' ἐπανάληψιν μετὰ καρδινάλιων καὶ προτεσταντῶν κληρικῶν, εἰς τὰ διεθνῆ συνέδρια τοῦ «Θεολογικοῦ Διαλόγου», κατὰ παράβασιν τοῦ ΜΕ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν τοῦ ἀφορισμοῦ.

6. Οἱ ταγοὶ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας δὲν δικαιούνται νὰ γίνωνται ἐπικριταὶ καὶ κατήγοροι ἡμῶν τῶν Ὀρθοδοξοεορτολογιτῶν, καθόσον οὗτοι εἶναι παρὰ βᾶται τῶν σεπτῶν ἀποφάσεων: α) τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς θεσπισάσης τὸ Ὀρθόδοξον Ἑορτολόγιον β) τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐν τῇ Η' πράξει αὐτῆς διακελεύει: «Εἰς τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἀγγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω». (σελ. 883 Β Τόμ. Συνοδικῶν). Καὶ τὸ Ἑορτολόγιον εἶναι ἔγγραφος ἐκκλ. παράδοσις 17 ὁλων αἰώνων! καὶ γ) τῶν Πατριαρχικῶν Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593, ἐπὶ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἱερεμίου, τῶν ἀποκηρυχασῶν τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον, δεινοῖς ἐπετιμίοις, ὡς προελέχθη.

Ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. β 15). Καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἡ Ἀγγελος ἐξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. Ὡς προειρήκαμεν καὶ ἄρτι πάλιν λέγω εἰ τις εὐαγγε-

λίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνὰ θεμα ἔστω» (Γαλ. α' 8 - 9).

7. Εἶναι παραβάται καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων Γ' τῆς Συνόδου τῆς Γάγγρας καὶ ΚΑ Συνόδου τῆς Καρθαγένης, ἐπικυρωθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ Β' κανόνος τῆς ΣΤ Οἰκουμ. Συνόδου, οἱ ὅποιοι ἐπιτάσσουν νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐγγράφους καὶ ἀγράφους παραδόσεις καὶ τοῦ ΛΖ τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας, ἀπαγορεύοντος τὸν συνεορτασμὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν οἱοὶ οἱ Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται, ἐπικυρωθέντος καὶ ὑπὸ τοῦ β' τῆς ΣΤ Οἰκουμ. Συνόδου (Π.ρ.β.λ. 91 καὶ 92 κανόνες Ἀγίου Μ. Βασιλείου, περὶ τῶν ἀγράφων παραδόσεων).

Καὶ πρῶτιστα πάντων εἶναι παραβάται τοῦ α' κανόνος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος διαγορεύει: «ἀσπασίως τοὺς Θείους κανόνες ἐνστερνιζόμεθα καὶ ὁλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν σαλπίγγων τοῦ Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν τε ἐξ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶς συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν, ἐξ ενός γάρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα». Διότι δὲν τηροῦν ἀσάλευτον ὁλόκληρον τὴν διαταγὴν τῶν Θ. Κανόνων, κατὰ τ' ἀνωτέρω.

8. Ἔτι δὲ εἶναι παραβάται, ὡς πρὸς τὰς νηστείας, τοῦ στ' κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐντελλομένου ὅπως ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἀκολουθῶσιν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τάξιν εἰς τὰς παραδεδομένας νηστείας («μὴ τάξει τὴν νηστείαν ἐπιτελεῖν») καὶ οὐχὶ ἄλλοι νὰ νηστεύωσι καὶ ἄλλοι νὰ καταλύωσι καὶ ἐπιβάλλοντος εἰς μὲν τοὺς παραβάτας κληρικοὺς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, εἰς δὲ τοὺς λαϊκοὺς τὴν τοῦ ἀφορισμοῦ.

Οὕτω, δὲν τηροῦν τὴν αὐτὴν τάξιν εἰς τὰς ἀπ' αἰώνων παραδεδομένας νηστείας τῶν Χριστουγέννων τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, νηστεύοντες ἄλλας, ἀντ' ἄλλων, ἡμέρας, διότι τὰς τηροῦν, οὐχὶ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἑορτολογίου τῶν καθιερωσάντων ταύτας Ἀγίων Πατέρων, ἀλλὰ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ παπικοῦ, κατὰ τὸ ὅποιον, μάλιστα, ἐνίστε ἡ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καταργεῖται, ὅταν συμπέσῃ ἡ ἑορτὴ αὐτῶν μετὰ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνίων Πάντων, ὅπως συμβαίνει ἐφέτος, κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον.

Ὅθεν, δὲν εἶναι δίκαιον ἡ Σύνοδος τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ν' ἀπευθύνῃ ἑκκλησίαν πρὸς τὸν

Ὁρθόδοξον λαὸν μας καὶ νὰ τονίσῃ ὅτι τὸν ποιμαίνει καὶ τὸν καθοδηγεῖ «ὁρθῶς κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τῶν Ἱερῶν Κανόνων», καθόσον, ὡς κατεδείχθη, ἐν τῇ πραγματικότητι αὕτη τοὺς παραβαίνει, ποιμαίνουσα καὶ καθοδηγοῦσα τοῦτον, οὐχὶ ὁρθῶς, οὐχὶ κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, ἐν τῇ τελέσει τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν.

9. Ἀλλὰ οἱ ταγοὶ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας εἶναι καὶ παραβάται τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 18/25.1.1923, τὸ ὅποιον, κατόπιν τῆς προμνησθείσης Ἐκθέσεως τῆς ἐξ ἐδικῶν Ἐπιτροπῆς περὶ μὴ ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, εἰσήγαγε τὸ νέον ἡμερολόγιον (Γρηγοριανὸν) μόνον ὡς πολιτικόν, καὶ διατήρησε ἐν ἰσχύει ρητῶς, ἐν ἄρθρῳ 1 παρ. 3, τὸ παλαιὸν (Ἰουλιανόν) ὡς Ἐκκλησιαστικόν (Ἑορτολόγιον) καὶ τὸ νομοθέτημα τοῦτο δὲν κατηργήθη διὰ νεωτέρου.

Κατὰ συνέπειαν, δὲν δύνανται οὗτοι, «νὰ παρακαλοῦν τὰ πιστὰ τέκνα καὶ τὸν τύπον τῆς Πατρίδος μας νὰ διακρίνουν καὶ ἀντιδιαστέλλουν κάθε φορὰν τὰς ἀσυνδότους καὶ ἀπαραδέκτους ἐνεργείας τῶν Παλ/τῶν κ.λπ.», ὡς ἀναφέρεται ἐν κατακλείδι τοῦ Ἀνακοινωθέντος, καθόσον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι ἡμῶν εἶναι πάντῃ κανονικαὶ καὶ νόμιμοι, οὗτοι, ὡς κατεδείχθη, παραβαίνουν διὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας καὶ τὸν Νόμον τοῦ Κράτους, πολλῶ δὲ μᾶλλον, διότι διὰ τῆς ἐσπευσμένης, ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου ἐφαρμογῆς ταύτης ἐν τῇ Θεῷ λατρείᾳ διήρσαν τὰ πιστὰ τοῦ Θεοῦ τέκνα εἰς δύο ἀντιθέτους θρησκευτικὰς μερίδας καὶ, τὸ χεῖρον, ἐδίχασαν ἔτι καὶ οἰκογενεῖας.

10. Ἐν συμπεράσματι, ἡμεῖς δικαιούμεθα νὰ εἰμεθα ἐπικριταὶ καὶ κατηγοροὶ ἐκείνων καὶ νὰ ἀπευθύνωμεν ἑκκλησίαν πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ νομοταγῇ ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τὸν Τύπον, ὅπως διακρίνωσι καὶ ἀντιδιαστέλλωσι ἡμᾶς τοὺς τηροῦντας ἀκριβῶς ἅπαντα ὅπως τὰ παρελάβομεν, ἀπὸ τοὺς μὴ τηροῦντας ταῦτα, καθόσον ἡμεῖς καὶ τὰς Συνδικὰς καὶ Πατριαρχικὰς ἀποφάσεις σεβόμεθα καὶ τὴν διαταγὴν τῶν θείων Κανόνων ὁλόκληρον ἀσάλευτον τηροῦμεν καὶ τὰς Ἱεράς παραδόσεις ἀμεταβλήτους φυλάσσομεν καὶ τὸν νόμον τοῦ κράτους ἐφαρμόζομεν, πιστεύοντες ἀκραδάντως, εἰς τὴν γνησίαν Ὁρθόδοξίαν, ὅπως ἀκριβῶς τὴν παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Πανσέπτους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Θεοσόφους Πατέρας, χωρὶς καινοτομίας καὶ ἀθετήσεις, αἱ ὁποῖαι

ἀποτελοῦν, ἀναμφισβητήτως, νοθεΐαν ταύτης!

11. "Ὅθεν, ὅσοι πιστοὶ εἰς τὸν Χριστὸν, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Πίστεώς μας, καὶ εἰς τὴν ἀνόθευτον Ὁρθοδοξίαν, μετὰ ἀσπλεότους καὶ ἀπαρὰ φθορὰς τοὺς θείους Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς ἐν πάσι, ἅς προσέλθωσι. Ὅσοι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ, ἅς προσέλθωσι εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, ὡς κατεδείχθη, εἶναι ἀληθὴς καὶ κανονικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἡ μόνη ἐν Ἑλλάδι πράγματι βιοῦσα τὴν γνησίαν καὶ ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν, ἀγωνιζομένη σθεναρῶς, ἐπὶ 60 ὅλα ἔτη, διὰ τὴν δόξαν τῆς καὶ πάντα τὰ δεινὰ παθοῦσα ἀσμένως, χάριν ταύτης (ἐξορίαι, ἀποσχηματισμοὶ ἱερέων τῆς, φυλακίσεις κ.ἄ.) ἐκ μέρους τῆς κρατού-

σης Ἐκκλησίας (διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ταγοὶ τῆς δὲν δύνανται νὰ εἶναι ὑπερήφανοι), νῦν δι' αὐτὴν ποιμανομένη ἀξίως ὑπὸ 16μελοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χρυσοστόμου.

Ἄς προσέλθωσι, διὰ νὰ ἔχωσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ τὴν Εὐλογίαν καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τὰς εὐχάς, ἀλλὰ καὶ τῆς θρησκευτικῆς των συνειδήσεως τὴν γαλήνην καὶ ἀνάπαυσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ὁ Μητροπολίτης ΓΟΧ Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος Θεσσαλονίκης
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΑΣΚΗΤΙΚΑ

Ὁσ. Π. ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

(Τρίτη Συνέχεια)

Σὺ, Κύριε εἶπας διὰ τοῦ Προφήτου σου, «ἀνοιξον τὸ στόμα σου, καὶ θέλω πληρῶσαι αὐτό» Ἰδοὺ λοιπὸν ἠνεύχθη τὸ στόμα τοῦ δούλου σου μετὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ· πληρῶσον αὐτὸ τῆς χάριτός σου, διὰ νὰ σὲ εὐλογῶ διὰ παντὸς, Χριστέ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν. Βρέξον εἰς

τὴν καρδίαν μου, Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, τὴν ὁρόσον τῆς χάριτός σου. Διότι καθὼς ἡ ἐσπαρμένη γῆ ἄνευ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἀγαθοσύνης σου δὲν δύναται νὰ θρέψῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὰ γεννήματα τοιοιουτρόπως καὶ ἡ καρδία μου δὲν ἰσχύει νὰ λαλήσῃ διὰ τῆς χάριτός σου τὰ εὐάρεστα εἰς σὲ, ἐὰν δὲν καρποφορήσῃ καρπὸν δικαιοσύνης.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θέρος τρέφει τὰ γεννήματα, καὶ τὰ δένδρα στεφανοῦνται διὰ ποικίλων ἀνθέων καὶ ἡ δρόσος τῆς χάριτός σου ἅς ποτίσῃ τὴν διάνοιάν μου, καὶ ἅς περικοσμήσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἀνθέων τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς κατανύξεως, τῆς τε ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς. Καὶ τί θέλω εἰπεῖ; διότι Ἰδοὺ ἡ προσευχή μου εἶναι ἀσθενής, καὶ αἱ ἀνομίαι μου εἰσὶ μεγάλαι καὶ ἰσχυραὶ· αἱ ἀμαρτίαι μου μετὰ θλίβουσι, καὶ αἱ ἀσθένειαι μου μετὰ βασανίζουσι. Σὺ, ὅστις ἠνέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διάνοιάς μου, διὰ νὰ κατανοήσω τὸ κάλλος τῆς δόξης σου. Καὶ σὺ ὅστις ἠνέψας τὸ στόμα τῆς ὄνου τοῦ προφήτου Βαλαάμ καὶ ἐλάλησεν ἀνοιξον καὶ ἐμοῦ τὸ στόμα εἰς ἑπαινόν σου, καὶ δόξαν τῆς χάριτός σου. Σὺ, ὅστις ἔθεσας ὄριον εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ προστάγματός σου, θές ὄριον ἐν τῇ καρδίᾳ μου διὰ τῆς χάριτός σου, διὰ νὰ μὴ ἐκκλίνῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ κάλλους σου. Σὺ, ὅστις ἔδωκας ὕδωρ ἐν τῇ ἐρήμῳ εἰς λαὸν ἀπειθῆ καὶ φιλόνεικον, δός μοι κατανύξιν καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ νὰ δακρῶ ἡμέραν καὶ νύκτα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου μετὰ ταπεινοφροσύνης, καὶ ἀγάπης, καὶ καθαρᾶς καρδίας. Ἄς πλησιάσῃ ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ χάρισαί μοι ἐκ τοῦ ἁγίου σπόρου, διὰ νὰ σοὶ προσενέγκω δεμάτια πλήρη κατανύξεως, διὰ νὰ

προσενέγκω δόξαν εἰς σε, ὅστις ἔδωκας δόξαν. Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς προσευχῆς τοῦ δούλου σου, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου, ὅστις εἶσαι ἐπὶ πάντων εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.

Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα, περὶ ὑπομονῆς, καὶ περὶ τοῦ νὰ μὴ ἀπατάται τις ὑπὸ τῶν λογισμῶν προφάσει δικαιολογημάτων, καὶ νὰ λέγῃ, ὅτι ὡς βοσκὸς πορεύομαι. Καὶ περὶ σωφροσύνης.

Πολλὰ συμβουλευσάντες τὸν εὐλαβέστατον Θεόδωρον διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τόπον αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὸν πείσωμεν. Εἶπε δὲ πρὸς ἡμᾶς· ἐὰν θέλῃς λέγει, νὰ μὲ βοηθήσῃς, καὶ μετὰ τὸν Θεὸν νὰ μοῦ σώσῃς τὴν ψυχὴν, ἀπόστειλον με εἰς τὸ μοναστήριόν σου. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίθην, ὅτι ἀφοῦ ἐπέτρεψα τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ μοναστηρίου τῷ ἀδελφῷ Ἰωάννῃ, δὲν δύναμαι νὰ κατατάξω τινὰ ἄνευ τῆς θελήσεώς του. Ἐποίησας δὲ καλῶς νῦν, δεξιόμενος τὸν προειρημένον ἀδελφόν· διότι εὐθύς ἀφοῦ ἐπανήλθεν, ἐφάνέρωσεν εἰς ἡμᾶς, ὁποῖαν συμπάθειαν ἔδειξας εἰς αὐτόν. Διότι πρέπει νὰ ὑποληπτῶμεθα τοὺς τοιοῦτους, οἱ ὅποιοι ἀγαπῶσι τὸν Κύριον περισσότερο τοῦ πατρὸς καὶ μητρός, καὶ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων, καὶ συγγενῶν καὶ φίλων. Καλῶς δὲ ποιεῖς, δεικνύων σεαυτὸν παράδειγμα καλῶν ἔργων, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς κατοικοῦντας μετὰ σοῦ ἀδελφούς· κατὰ τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος «ἐπ' ἐμοῦ ὤψασθε, καὶ οὕτω ποιήσατε». Καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ὁ ἀπόστολος παραινεῖ λέγων «Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ» ὥστε ὅσους ὁ λόγος δὲν καταπέσει, νὰ καταπέσῃ τούτους τὸ ἔργον. Τὴν δὲ πνευματικὴν ὑπηρεσίαν μὴ καταφρονῆτε, μηδὲ διὰ πρόφασιν σωματικῶν χρειῶν παραμελήσητε τὴν ἀκολουθίαν ὑμῶν. Διότι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ μελετῶμενα τὴν μὲν ψυχὴν τρέφουσι καὶ διαφυλάττουσι, τὸ δὲ σῶμα φρουροῦσι καὶ παιδαγωγοῦσι, δαίμονας δὲ ἀποδιώκουσι.

Περὶ δὲ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ὑπὲρ δύναμιν, καὶ περιπιπτόντων εἰς ἀκαταλόγιστους κινδύνους, θέλω νὰ ὑπομνήσω ὑμᾶς, «νὰ μὴ φρονῆτε ἄλλο, παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ φρονῆτε», καθὼς λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής· Καὶ πάλιν ἐτέρωθι λέγει. «Μὴ γίνου δίκαιος πολλὰ, μηδὲ σοφίζου περισσά, μήποτε ἐκπλαγῇς». Διότι συνέβη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὥστε τινὲς τῶν ἀδελφῶν καταλιπόντες τὰ ἑαυτῶν κελλῖα, νὰ ἀπέλθωσιν εἰς δύσβατον, καὶ ἄκαρπον, καὶ ἄνυδρον γῆν· πολλὰ δὲ ὑπὸ τῶν πατέρων νουθετιθέντες δὲν

ἐπέισθησαν, εἰπόντες· «ἡμεῖς βοσκοὶ ἀπερχόμεθα». Ὡς δὲ εἰσέβησαν εἰς τὴν ξηροτάτην ἔρημον, ἰδόντες ὅτι συνεκλείσθησαν εἰς τὴν ἄβατον γῆν, ἤρχισαν νὰ στενοχωρῶνται καθ' ὑπερβολὴν· ἀρχίσαντες δὲ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν κατοικημένον τόπον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαβῶσι τὴν ἀγρίαν ἔρημον· διότι ἀφοῦ ἐμβῆκαν ἀπαξ ἐκεῖ, δὲν ἦτο εὐκόλον εἰς αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσι. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θλιβόμενοι σφοδρῶς ὑπὸ πείνης καὶ δίψης καὶ τοῦ καύσωνος, ἔκειντο ἀθυμοῦντες καὶ ἐκπνέοντες. Ἐγένετο ὅμως οἰκονομία τις ἐκ θείας προνοίας, καὶ εὗρον αὐτοὺς ψυχόρραγοῦντας ἄνθρωποι τινες, οἱ ὅποιοι θέσαντες ἐξ αὐθαδεῖας λογισμοῦ, ἐπορεύθησαν εἰς τόπον ἄκαρπον καὶ ἄνυδρον καὶ ἐπήνεγκον καθ' ἑαυτῶν βίαιον θάνατον. Ἄλλοι δὲ μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσι τοὺς ὁμόφρονas, περιέπεσον εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον. Ἄλλοι ὑπὸ αὐταρεσκείας λογισμοῦ ἐμπαιχθέντες, καὶ ὑπὸ τῆς κενοδοξίας ἐπαρθέντες, (ἐπειδὴ ἐθήρευον ἐπαίνους ἀπὸ τοὺς ἀκούοντας τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, καθὼς λέγουσιν ὅτι ἐγένοντο βοσκοὶ) τοὺς δὲ παρατεινομένους κόπους μὴ συλλογισθέντες, ὑπὸ τῶν αὐτῶν κινδύνων περιέζώσθησαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν πρέπει, ἀγαπητέ, νὰ παραφέρηται τις ἀκρίτως ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ λογισμῶν, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει ἕκαστος νὰ ἐννοῇ καλῶς τὰς δυνάμεις καὶ ἀσθενείας του καὶ νὰ ταπεινοῦται τῷ πλησίον ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ. Ἐὰν δὲ τις νομίζῃ, ὅτι κατάρθρωσε τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐξουσιάζει τὰ πάθη του, καὶ νικᾷ τὰς ὀρέξεις του, μηδὲ οὕτω ὡς θαρρήῃ εἰς ἑαυτὸν· ὅπως μὴ ῥηθῇ καὶ αὐτὸ τὸ γεγραμμένον· «Βασιλεὺς θρασὺς ἐμπεσέται εἰς κακὰ· ἄγγελος δὲ φωτὸς ρύσεται αὐτόν».

Ἄλλ' ἴσως παρουσιασθεῖς τις εἶπει ἡμῖν· «καὶ πῶς εὐρίσκομεν ὅτι τινὲς τῶν πατέρων ἐξήσκησαν τὴν ἀρετὴν ταύτην ἀντὶ τῆς ἐρήμου;» Δι' αὐτὸ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ προσφέρωμεν τὴν μαρτυρίαν καὶ ἐκ τῶν βίων τῶν ἁγίων πατέρων, ὅπως ἀποδείξωμεν σαφῶς, ὅτι οἱ ἅγιοι πατέρες οὐδὲν ἔπραξαν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε καὶ ἀπερισκέπτως. Διότι περὶ τοῦ ἀββᾶ Μακαρίου ἀναφέρεται, ὅτι ἔλεγεν οὕτως. Ἐνῷ ἐκαθήμην, λέγει, εἰς τὸ κελλίον ἡσκήθην. Μὲ ἠνόχλησαν δὲ λογισμοὶ, λέγοντες· ἀπελθε ἐντὸς τῆς ἐρήμου, καὶ παρατήρησον τί θέλεις ἰδεῖ ἐκεῖ· καὶ ἐπέμεινα πολέμων τοὺς λογισμοὺς πέντε ἔτη λέγων «μήπως γίνεται τοῦτο συνεργεῖα δαιμόνων». Βλέπεις σύνεσιν ἁγίου ἀνδρός; μήπως ὑπεκρίθη; οὐχί· ἀλλ' ἔμεινεν ἐξετάζων, πιστεύων, καὶ ἀγρυπνῶν, καὶ προσευχόμενος μήπως προέρχεται ἀπὸ δαιμόνων.

Ἐπεται συνέχεια

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

Περὶ ἀγάπης

(Τρίτη Συνέχεια)

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ὡ τοῦ θαύματος! Ἡ ἄβυσσος τῶν υδάτων δὲν τὸν ἐκλόνισε, καὶ ὀλίγα δάκρυα τὸν συνεκλόνισαν καὶ τοῦ ἐσπάραξαν τὴν ψυχὴν; Τὶ ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθροπτοντές μου τὴν καρδίαν; (Πράξ. κα' 13). Τὶ λέγεις, εἶπέ μου· ἐκείνην τὴν ἀδαμαντίνην ψυχὴν ἠμπόρεσε νὰ τὴν σπαράξῃ ἓνα δάκρυον; Ναι, λέγει· διότι ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης εἶναι μεγάλη, αὐτὴ εἶναι ἰσχυρότερα ἀπὸ ἐμὲ καὶ μὲ κυριεύει· διότι

πρὸς ὅλα ἀντέχω, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν στέρησιν τῆς ἀγάπης.

Ποιὸς δὲν θὰ ἐδοκίμαζεν ἐκπληξιν; καὶ ποιὸς δὲν θὰ ἀποροῦσεν; ἢ μᾶλλον ποῖος ἠμπορεῖ κατ' ἀξίαν νὰ ἐκπλαγῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ψυχὴν, ἡ ὁποία ἐφθανε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε, καίτοι δεμένος καὶ φυλακισμένος, ἐν τούτοις ἔγραφεν ἀπὸ τόσον μεγάλῃν ἀπόστασιν ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Φιλιππησίους!;

Γνωρίζετε, βέβαια πόση ἀπόστασις χωρίζει τὴν Μέσσην Μακεδονίαν ἀπὸ τὴν Ρώμην. Ἄλλ' οὔτε τὸ μᾶκρος τῆς ὁδοῦ, οὔτε τὸ χρονικὸν διάστημα, οὔτε τὸ πλῆθος τῶν δυσκολιῶν, οὔτε ὁ κίνδυνος καὶ τὰ

ἐπακόλουθα δεινὰ, οὔτε τίποτε ἄλλο δὲν ἔβγαλε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνθύμησιν τῶν μαθητῶν του ἀπὸ τὴν σκέψιν του, ἀλλὰ ὅλους τοὺς εἶχε διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν του.

Καὶ δὲν ἦσαν τόσον στερεῶς δεμένοι αἱ χεῖρες του μὲ τὰς ἀλύσεις, ὅσον ἦτο συνδεδεμένη καὶ προσηλωμένη ἡ ψυχὴ του εἰς τὸν πόθον τῶν μαθητῶν του. Καὶ καθὼς ἓνας βασιλεὺς, ἀφοῦ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα καὶ καθίσῃ εἰς τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, λαμβάνει ἀπ' εὐθείας ἀπὸ παντοῦ χιλιάδας ἐπιστολῶν, οὕτω καὶ ἐκεῖνος, κατήμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὡς εἰς βασιλικὰς αὐλὰς, πολὺ περισσότερα καὶ ἐλάμβανε καὶ ἔστολε γράμματα πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ παντοῦ, ἀπευθυνόμενοι εἰς τὴν σοφίαν ἐκείνου, ἀνέφερον τὰ πάντα, ὅσα δηλαδὴ εἶχον σχέσιν μὲ τὰ ζητήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Καὶ τόσον περισσοτέρας ὑποθέσεις ἀπὸ ἓνα βασιλέα ἐτακτοποιοῦσεν, ὅσον μεγαλυτέρα ἦτο ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναλάβει.

Τόσον μεγάλη δηλαδὴ εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης, ὥστε ὄχι μόνον τοὺς παρόντας καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται κοντὰ μας καὶ τοὺς βλέπομεν μὲ τὰ μάτια μας, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται μακρὰν, νὰ περιλαμβάνῃ καὶ νὰ συνδέῃ καὶ νὰ ἐνώνῃ καὶ οὔτε ὁ πολὺς καιρὸς, οὔτε ἡ ἀπόστασις, οὔτε ὅ,τι δῆποτε ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ διακόψῃ τὴν ἀγάπην τῆς ψυχῆς. Διότι ἔτσι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ ἐκεῖνος ὅστις πραγματικῶς ἀγαπᾷ, ὥστε, ἐὰν καὶ τὴν ζωὴν του τοῦ ζητήσουν, καὶ εἶναι τοῦτο δυνατόν, νὰ μὴ διστάσῃ· διότι τίποτε δὲν εἶναι ἰσάξιον μὲ ἓνα γνήσιον φίλον.

Εὐχαριστεῖται δηλαδὴ ὁ ἀγαπῶν, ὅταν βλέπῃ τὸν ἀγαπώμενον, καὶ ἐκφράζει ἔντονα συναισθήματα φιλοφροσύνης, καὶ συνδέεται μαζὶ του μὲ ἓναν ψυχικὸν σύνδεσμον, ὁ ὁποῖος τοῦ παρέχει ἀνέκφραστον ἡδονὴν. Καὶ μόνον ἐὰν τὸν ἐνθυμηθῇ, ἀμέσως ἡ διάνοιά του ἀναπτερόνεται, καὶ δὲν χορταίνει, ἔστω καὶ ἂν τὸν βλέπῃ κάθε ἡμέραν, καὶ δὲν ἔχει τίποτε ὁ ἴδιος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀφήνῃ καὶ εἰς ἐκείνον· καὶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὰ ἴδια ἐπιθυμεῖ καὶ διὰ τὸν φίλον του.

Γνωρίζω ἐγώ κάποιον, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ παρεκάλει τοὺς ἁγίους ἄνδρας ὑπὲρ τοῦ φίλου του, πρῶτον τοὺς παρεκάλει νὰ εὐχωνται ὑπὲρ τοῦ φίλου του καὶ κατόπιν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου. Γνωρίζω καὶ τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστως ἔδιδε καὶ τὴν ψυχὴν του, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητηθῇ, καὶ ὁ ὁποῖος ηὔχετο νὰ πέσῃ καὶ εἰς τὴν κόλασιν ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων ὑπ' αὐτοῦ. Πρέπει δηλαδὴ μὲ τὸσον φλογερὰν διάθεσιν νὰ ἀγαπῶμεν, ὥστε νὰ μὴ νομίζῃ κανεὶς ὅτι ἔχομεν ὀφειλέτην τὸν ἀγαπώμενον, ἀλλ' ὅτι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμεθα ὀφειλέται πρὸς ἐκεῖνον μὲ τὸ νὰ τὸν ἔχωμεν ὀφειλέτην.

Ἐκεῖνος δηλαδὴ πού ἀγαπᾷ, δὲν θέλει μόνον νὰ δίδῃ ἐντολὰς, ἀλλὰ καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐντολὰς· καὶ μάλιστα χαίρει περισσότερο ὅταν δέχεται ἐντολὰς, παρὰ ὅταν δίδῃ. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ, θέλει περισσότερο νὰ εὐεργετῇ, παρὰ νὰ εὐεργετῇται. Θέλει δηλαδὴ νὰ ἔχῃ ὀφειλέτην τὸν φίλον, παρὰ ὁ ἴδιος νὰ ὀφείλῃ εἰς ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ, θέλει μὲν νὰ εὐεργετῇ τὸν ἀγαπώμενον, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ νομίζεται ὅτι εὐεργετεῖ. Καὶ θέλει αὐτὸς μὲν νὰ ἀρχίζῃ τὰς εὐεργεσίας, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι ἀρχίζει νὰ εὐεργετῇ.

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι μὲ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα λέγω, ἐννοῶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς λέγονται φίλοι, τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς συμπόσια, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται φίλοι μόνον καὶ μόνον διότι ἔτσι ἀπευθύνονται ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον. Ὅποιος ἔχει φίλον τέτοιον, ὅπως τὸν ἐννοῶ ἐγώ, θὰ καταλάβῃ τὴν σημασίαν τῶν λόγων μου.

Ὁ φίλος εἶναι γλυκύτερος καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παροῦσαν ζωὴν. Πολλοὶ μάλιστα, μετὰ τὸ θάνατον τῶν φίλων των, ηὔχθησαν νὰ μὴ ζήσουν πλέον· διότι πραγματικῶς καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ φῶς εἶναι περισσότερο ἐπιθυμητὸς ὁ φίλος. Εἶναι δηλαδὴ καλύτερον δι' ἡμᾶς νὰ σβύσῃ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ στερηθῶμεν τῶν φίλων μας. Διότι πολλοί, ἂν καὶ βλέπουν τὸν ἥλιον, ὅμως εὐρίσκονται εἰς τὸ σκότος· ἐνῶ ὅταν ἔχουν φίλους, οὐδέποτε θὰ περιπέσουν εἰς θλίψιν. Ἐὰν δηλαδὴ ἀποκόπτωμεν μερικὰ ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματός μας, ὅταν αὐτὰ πάσχουν ἀπὸ ἀνίατον νόσημα καὶ βλάπτουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα, πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ κάμνωμεν τὸ ἴδιον προκειμένου περὶ τῆς ψυχῆς.

Ἐὰν ἡ φιλία κάποιου σὲ βλάπτῃ, ἀπομάκρυνέ τον ἀπὸ κοντὰ σου. Διότι τίποτε δὲν εἶναι τὸσον βλαβερὸν, ὅσον ἡ κακὴ συναναστροφὴ, ἐπειδὴ, ὅσα δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ ἀνάγκη, πολλάκις ἔμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ ἡ φιλία ἢ πρὸς βλάβην ἢ πρὸς ὠφέλειαν

μας. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος συνάπτει φιλίαν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως, δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι φίλος τοῦ βασιλέως.

Ἀπὸ τὸ ἀγαπώμεθα δηλαδὴ διὰ τὸν Χριστὸν, εἶναι προτιμότερον τὸ νὰ μισούμεθα διὰ τὸν Χριστὸν. Διότι ὅταν μὲν ἀγαπώμεθα διὰ τὸν Θεόν, ἡμεῖς εἴμεθα πρὸς τὸν Θεὸν ὀφειλέται διὰ τὴν τιμὴν, ἢ ὁποῖα μᾶς γίνεται. Ὅταν ὅμως μισούμεθα διὰ τὸν Θεόν, τότε ὁ Θεὸς εἶναι ὀφειλέτης πρὸς ἡμᾶς τῆς τιμῆς τὴν ὁποῖαν ἐστερήθημεν.

Ὅσοι λοιπὸν δὲν περιφρονοῦμεν οὔτε τὰ χρήματα χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἢ καλύτερον διὰ τὸ συμφέρον τὸ ἰδικὸν μας, πρέπει νὰ φριξώμεν, ὅταν σκεφθῶμεν τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Χριστὸν. Οὔτε καὶ ἡγάπα οὗτος τὸν Χριστὸν διὰ τὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἡγάπα αὐτὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἕνα πρᾶγμα μόνον ἐφοβεῖτο, μήπως ἐκπέσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν. Διότι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦτο διὰ τὸν Παῦλον φοβερώτερον καὶ ἀπὸ τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὅπως καὶ τὸ νὰ μένῃ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἦτο δι' αὐτὸν περισσότερο ἐπιθυμητὸν καὶ ἀπὸ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα.

Ὅταν λοιπὸν ἐκεῖνος, διὰ τὸν πόθον τοῦ Θεοῦ, δέχεται νὰ πέσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἰώνιον κόλασιν καὶ νὰ ἐκπέσῃ καὶ ἀπὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, ἔὰν καὶ τὰ δύο αὐτὰ εὐρίσκοντο ἐνώπιόν του, ἡμεῖς δὲ δὲν περιφρονοῦμεν οὔτε τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἄραγε εἴμεθα ἄξιοι ἔστω καὶ τῶν ὑποδημάτων ἐκείνου, ὅταν τὸσον πολὺ ἀπέχωμεν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκέψεώς του; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν: "Ὅς ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, εὕρήσει αὐτήν" (Ματθ., ι' 39, ις' 25) καὶ, ὅς ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν (Ματθ., ι' 39, ις' 25) καὶ, ὅς ἔὰν ὁμολογήσῃ μὲ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς (Ματθ. ι' 32).

Καὶ πράγματι εἶναι πολὺς ὁ κόπος τοῦ κατορθώματος αὐτοῦ, σχεδὸν ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν· καὶ γνωρίζουν τοῦτο καλῶς ὅσοι ἠξιώθησαν νὰ λάβουν τοὺς στεφάνους τῶν τοιούτων κόπων. Διότι κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ παραστήσῃ τοῦτο καλῶς· τὸσον γενναίας ψυχῆς κατόρθωμα εἶναι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ ὑπερβολικὰ ἀξιοθαύμαστον. Ἀλλ' ὅμως τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ κατόρθωμα εἰς τίποτε δὲν ὠφελεῖ χωρὶς τὴν ἀγάπην, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι συνδεδεμένη μαζὶ τοῦ ἡ ἀκτημοσύνη.

Ἔπεται συνέχεια

Κινήσεις Ἀρχιερέων

Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος

Παρακλήσει καὶ ὑποδείξει τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Γεροντίου, ὁ ἅγιος Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος ἐξυπηρέτησαν προθύμως τὸν Ι.Ν. Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, λόγῳ ἀσθενείας τοῦ σεβαστοῦ πατρός Νικολάου Καλοσκάμη. Ἀπὸ τὸ ἑσπέρας τῶν Βαΐων μέχρι καὶ τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ὁ ἅγιος Εὐβοίας «κατέθελεν» τὸ Ἑκκλησίασμα. Δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ πῇ λίγα παραινεντικά καὶ πατρικά λόγια εἰς τὸ ἑκκλησίασμα τὸ ὁποῖον ἤκουεν αὐτὰ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ προθυμίας.

Ἡ Πανήγυρις τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβᾶ Πειραιῶς

Μετὰ τῆς προσηκούσης ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις εἰς τὸν φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν τοῦ Καραβᾶ.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐγένετο ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς, παρουσία πλήθους πιστῶν τῇ χοροστασίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου καὶ τῶν πρεσβυτέρων Νικολάου Καλοσκάμη, τοῦ καὶ ἐφημερίου, Καλλινίκου Μουράτογλου καὶ Ἰωάννου Μουρίκη, καὶ τοῦ ὁσιολ. ἱεροδιακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Τὸ θεῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἑκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων:

«Ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἶναι ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, διότι κατ' αὐτὴν ἦνοιξε νέον κεφάλαιον εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν, «τὸ κεφάλαιον τῆς Σωτηρίας τοῦ κόσμου». Κατ' αὐτὴν ἐρόδισεν ἡ αὐγὴ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Διότι ἡ ἀνθρωπότης ὑπὸ τῆς Βιβλικῆς Δημιουργίας, βεβαρημένη μὲ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ἐβάδιζε τὸν δρόμον τῆς ἀπωλείας.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅλος, ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία διὰ τὸ τελειότερον δημιούργημά Του, τὸν ἄνθρωπον, ποὺ «τὸν ἐπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοσίωσίν Του» δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος πρὸς τὴν δυστυχίαν τοῦ δημιουργήματός Του καὶ ἠυδόκησε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸν κόσμον

διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ τὸν Μονογενῆ Υἱὸν Του, τὸν Χριστὸν σαρκούμενον, χάριτι Θεῶς εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς ἐν γυναιξὶ ὑπερευλογημένης Παρθένου τῆς Ναζαρέτ Μαρίας, εἰς τὴν ὁποίαν, κατ' ἐντολὴν Του, μετέφερε, κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τὸ χαρμόσυνον καὶ ἐλπιδοφόρον αὐτὸ μήνυμα ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, ἀπὸ πρωΐας κατεκλύσθη ὁ ἱερὸς Ναὸς καὶ ὁ ἐξωθι αὐτοῦ χῶρος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι μετὰ κατανύξεως παρηκολούθησαν τὴν Πανηγυρικὴν θεῖαν λειτουργίαν. Ταύτης προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἱερέων Νικ. Καλοσκάμη, Καλλ. Μουράτογλου καὶ Διακ. Γεροντίου Λουδάρου.

Ὁμίλησε καταλλήλως ὁ Μακαριώτατος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θεῖας λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνος.

Ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸ πολυσέβαστον ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ πατέρα Νικόλαον Καλοσκάμην εὐχόμενοι ὁλοψύχως ταχεῖαν ἀνάρρωσιν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὰ ἐφημεριακὰ του καθήκοντα.

Μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἐτελέσθη ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Γεωργίου εἰς τὸν φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν Πειραιῶς (Ταμπουρίων), χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς, παρουσία πλήθους πιστῶν χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον τῆς Ἑορτῆς ἡμέρα ἀπὸ ὄρθρου βαθέος κατεκλύσθη ὁ Ναὸς ὑπὸ τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ βαθυτάτης κατανύξεως παρηκολούθησαν τὴν θεῖαν πανηγυρικὴν λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ αἵδεσ. πατρός Ἀναστασίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ ὁσιολ. ἱεροδιακόνου Γεροντίου χοροστατοῦντος τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου κ. Γεροντίου.

Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξε ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀπευθυνθεὶς, ἐν κατακλειδί, πρὸς τοὺς νέους συστήρας νὰ «κλείουν τὰς ἀκοάς των εἰς τὰς σειρήνας τῆς ἁμαρτίας, ὡς ἔπραξε καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος, νέος καὶ Ἐκεῖνος, καὶ νὰ τὸν μιμηθοῦν εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγωνίσματα καὶ τοὺς Οὐρανίους θριάμβους».

Περὶ ὥραν 11 π.μ. ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, εἰς μακρὰν σχετικῶς διαδρομὴν, μετὰ τὰς καὶ μετὰ τιμητικὴν συνοδείαν πολλῶν ἀνδρῶν τοῦ Οἰκείου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Συμμετέσχον καὶ ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος καὶ ὁ αἰδ. ἱερεὺς Ἰωάννης Μαυρίκης. Τὴν πανήγυριν ἐτίμησε καὶ ὁ νέος διοικητὴς τούτου ἀστυνομός κ. Εὐάγγελος Καραχάλιος καὶ ὁ κ. Μ. Αὐγουλέας ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐξελ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Γεν. Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἐξαιτούμενοι τὴν εὐλογίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, συγχαίρομεν τὸν εὐλαβέστατον πατέρα Ἀναστάσιον διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, μεθ' ἧς ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ναοῦ του, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τοῦ Πειραιῶς ἀποτελεῖ φάρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶθε νὰ λάμπη πάντοτε διὰ τὸ μέγα λείον αὐτῆς καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ καὶ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος παρέστη εἰς τοὺς κάτωθι Ἱεροὺς Ναοὺς.

Τὴν 6ην Μαρτίου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παντανάσσης Θεσ/νίκης

Τὴν 7ην Μαρτίου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παρηγορητρίας Θηβῶν.

Τὴν 8ην Μαρτίου κατὰ τὴν πρώτην Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/νίκης.

Τὴν 9ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὸ τεσσαρακονταήμερον μνημόσυνον τῆς Μοναχῆς Ἀναστασίας.

Τὴν 10ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

Τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Καλλίνικος τὸ δὲ ἀπόγευμα ἔλαβε χώραν ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Πολιούχου τῆς Πόλεως Θεσ/νίκης εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ «Αἰσωπος». Ὁμιλητὴς ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἡμῶν Εὐθύμιος, παρευρέθησαν δὲ ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Ἀχαρνῶν

κ. Ἀθανάσιος οἱ κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ 17 Ἀθηνῶν καὶ Βορ. Ἑλλάδος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκδηλώσεως τὰ πλήθη τῶν ἑορταστῶν προσῆλθον εἰς τὸν χώρον ὅπου ἀναγείρεται ὁ Νέος Ἱερὸς Ναὸς τῆς Μητροπόλεως μας τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκόου, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος κατέθεσε τὸν Θεμέλιον λίθον. Εἰς τὸν ἴδιον χώρον θὰ ἀνεργεθῇ ἐπίσης καὶ πνευματικὸν κέντρον.

Τὴν 15ην Μαρτίου προέστη κατὰ τὴν Β' Στάσιν τῶν χαιρετισμῶν εἰς τὸν Μετοχιακὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Σερρῶν.

Τὴν 29ην τοῦ αὐτοῦ μηνός κατὰ τὴν Δ' στάσιν τῶν χαιρετισμῶν παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Μεσημεριαν.

Τὴν Α' Κυριακὴν ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὸ τεσσαρακοντήμερον μνημόσυνον τοῦ Γεωργίου Κιοσέ εἰς τὸν Μετοχιακὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου.

Τὴν 5ην Ἀπριλίου κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου παρέστη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας.

Τὴν 7ην τοῦ αὐτοῦ μηνός ἐτέλεσε τὴν Θ.Λ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Μεσημεριαν.

Τὴν 13ην ἰδίου μηνός ἐτέλεσε τὴν Θ.Λ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ἀναργύρων, Θάσου.

Τὴν 14ην ἐτέλεσε τὴν Θ.Λ. εἰς τὸν Μετοχιακὸν Ναὸν Ἁγίου Φανουρίου, Σερρῶν.

Ἡ Πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου εἰς Κορωπί

Μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης μοναχικῆς τάξεως ἐτελέσθη ἡ ἱερὰ πανήγυρις τῆς γραφικῆς Ἁγίας Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου εἰς τὸ Κορωπί.

Ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν προσῆλθον περιχαρεῖς οἱ πανηγυρισταί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μετὰ παιδίων, μετὰ Πούλμαν.

Τῆς πανηγυρικῆς θείας λειτουργίας προεξήρχεν ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θασμακοῦ κ. Καλλίνικου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσ. ἀρχιμανδριτῶν Ἰακώβου Παπαδέλη, Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, Μακαρίου Κανακίδη τοῦ πρεσβυτέρου Ἰωάννου Μουρική καὶ τοῦ ὁσίου. ἱεροδιακόνου Γερωντίου Λουδάρου.

Τὸν θείον λόγον ἐκήρυξεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, εἰπὼν μεταξύ ἄλλων, «Αἱ πανηγυρεῖς γνωστόπουλος, εἰπὼν μεταξύ ἄλλων, «Αἱ πανηγυρεῖς Πίστεως, τῶν ὁποίων ἔχομεν τόσην ἀνάγκην, διὰ τὴν ἀντιμετωπίζωμεν τὰ ἀνορθόδοξα κηρύγματα τῶν διαφόρων ψευδοδιδασκάλων παπικῶν, προτεσταντῶν, χιλιαστῶν, μασόνων καὶ λοιπῶν κακοδόξων, μὲ τὰ ὁποῖα οὗτοι ὑπονομεύουν τὰ θεμέλια τῆς Ἀγιοτατῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐνα τέτοιο λουτρὸ πίστεως εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ πανηγυρίς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ὁ ὁποῖος, διὰ τὴν ἀκράδαντον πίστιν του, πρὸς τὸν Χριστὸν, ἐκακουχήθη δεινῶς κατὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοῦ καὶ τελικῶς ὑπέστη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

Ἐν τέλει, ὁ ὁμιλητὴς συνεχάρη τὸν Σεβασμιώτατον κτήτορα καὶ τὴν Ἱερὰν Ἀδελφότητα τῆς πανηγυριζούσης Μονῆς ἡ ὁποία, ὡς εἶπεν, εἰς τὴν ἀπόμακρον αὐτῶν περιοχὴ εἶναι φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶθε νὰ λάμπη πάντοτε διὰ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ καὶ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνης πέριξ τῆς Μονῆς καὶ μετὰ τὴν, ἀπόλυσιν παρετέθη τράπεζα εἰς τοὺς πανηγυριστάς. Τὴν πανηγυριν ἐτίμησε, διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν κ. Λ. Καράμπελας.

ὑποβάλλομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὸν Σεβασμιώτατον κτήτορα καὶ τὴν Ἱερὰν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς ἡ ὁποία τιμᾷ ὄντως τὸ Μονασικὸν καθεστῶς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Θεσσαλονίκη

π. Γεώργιος Πουρσανίδης

Τὴν 33ην Δεκεμβρίου 1985 μετέστη πρὸς Κύριον κατόπιν μακρᾶς καὶ πολυωδίνου ἀσθενείας ὁ Ἱερεὺς Πατὴρ Γεώργιος Πουρσανίδης εἰς ἡλικίαν 54 ἐτῶν. Ὁ μεταστάς ἐχειροτονήθη τῷ 1974 ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου. Ὑπηρέτησε τοὺς πλείστους Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Β. Ἑλλάδος, καὶ εἰς Ἀμερικὴν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Ἦτο μεταστάς ἐφημέριος εἰς τὸν Μετοχιακὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου

Φανουρίου Σερρών. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου προεξάρχοντος τὸν οἰκείαν Ἱεράρχον Σεβασμ. Εὐθυμίου συμπαραστατομένου ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου. Ἡ ταφὴ ἐγένετο εἰς τὴν ἰδιαίτεραν πατρίδα, τὴν Πατρίδα Βεροίας. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησε ὁ Σεβ. Ἀγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκδημήσαντος π. Γεωργίου.

π. Γεώργιος Γκούρας

Τὴν 12ην Ἀπριλίου συνεπεία καρδιακῆς παθήσεως ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ πολιὸς καὶ σεβαστὸς Πρωθιερεὺς πατὴρ Γεώργιος Γκούρας εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν. Ὁ μεταστάς ἐχειροτονήθη τὸ 1946 καὶ ὑπηρέτησεν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀναλήψεως Κοζάνης. Τὰ τελευταῖα ἔτη μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἀπὸ τὴν Ι.Μ. ὑπηρέτησε σὲ διαφόρους Ναοὺς τῆς Β. Ἑλλάδος καὶ τέλος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος Ναούσης. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη τὴν ἐπομένην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Κοζάνης. Προέστη κατ' αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης Εὐθύμιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως του. Πολὺ συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ ἐκφορᾶς τῆς σοροῦ ἐκ τῆς οἰκίας. Σύσσωμος ὁ λαὸς τῆς Κοζάνης παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ κ. Διονυσίου Ψαριανοῦ, Δεσπότη τῆς Κοζάνης, παρευρέθησαν χιλιάδες λαοῦ καὶ παρέστησαν οἱ βουλευταὶ καὶ ὁ Δήμαρχος Κοζάνης. Τὸν ἐπικήδειον, ἐξεφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Εὐθύμιος ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς ποὺ κοσμοῦσαν τὸν μεταστάντα καὶ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐκαυτηρίασε ἐν ταυτῇ τὴν στάσιν τοῦ κ. Ψαριανοῦ ἀπέναντι εἰς τὸν ἀγωνιστὴν καὶ ὁμολογητὴν πρωθιερέα π. Γεώργιον Γκιούρα.

Αἰωνία Αὐτῶν ἡ μνήμη.

Ἀρχ. Ἰάκωβος Παπαδέλης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνώσται πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐκφράζεται δημοσιογραφικῶς, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἐπίσημον Ὅργανόν της «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Χειροτονία κληρικοῦ π. Μακαρίου Καβακίδου

Τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου 1986 ἔλαβε χώραν ἡ χειροτονία τοῦ Ἱερολογιώτατου Διακόνου Μακαρίου Καβακίδου Ἀρχidiaκόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/νίκης ὁ Ἱερολογιώτατος ἔλαβε τὸν Δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης γενόμενος Πρεσβύτερος ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου κ. Εὐθυμίου, καὶ τοῦ γέροντός του κ. Ἰακώβου.

Εἰς τὴν χειροτονίαν παρευρέθησαν πολλοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μεταξὺ αὐτῶν ὁ Σεβασμιώτατος ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κος Καλλίνικος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἰνταπόλεως κος Καλλιόπιος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κος Ἀθανάσιος, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Αὐλῶνος κος Βικέντιος, καθὼς καὶ ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ κληρικοὶ τῆς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης.

Τὸν νεοχειροτονηθέντα προσεφώνησε ὁ οἰκείος Μητροπολίτης Σεβασμ. Ἅγιος Θεσ/νίκης κος Εὐθύμιος ὁ ὁποῖος ἤγεν τὰ ὀνομαστήρια του καὶ ὁ ὁποῖος προέτρεψεν τοῦτον νὰ φανῇ ἀντάξιος τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του, ἀντεφώνησε δὲ ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἀρκετὰ ἐμπνευσμένα, ὅτι θὰ παραμείνῃ ἐδραῖος καὶ ἀμετακίνητος εἰς τίς πατρώας παραδόσεις, ὑποσχεθεὶς ἅμα ὑπακοὴν εἰς τὸν Γέροντά του, καὶ γενικὰ εἰς τὴν ἱερὰν διακονίαν Του.

Εἰς τὴν χειροτονίαν παρευρέθησαν πλῆθος πιστοῦ λαοῦ ὅπως οἱ εὐλαβεῖς γονεῖς συγγενεῖς φίλοι καὶ γνωστοὶ καθὼς καὶ ὁ διδάσκαλός του ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνε καὶ καλὰ λόγια γιὰ τὸν νεοχειροτονηθέντα τὸν ὁποῖον εἶχε μαθητῇ. Εὐχόμεθα ὅλοι μας εἰς τὸν νεοχειροτονηθέντα νὰ ζήσῃ, νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ φανῇ ἄξιος τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του.

Ἑλληνικὴ Πατρολογία

Πιθανῶς νὰ γνωρίζη τὸ Ὁρθόδοξον κοινὸν ὅτι ἡ Πατρολογία (ἡ ὁποία περιέχει ὅλην τὴν συγγραφικὴν ἐργασίαν τῶν ἁγιωτάτων πατέρων μας, ὅπως Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, Γρηγορίου Χρυσόστομου, Φωτίου, Κυρίλλου καὶ λοιπῶν) ἔχει ἐκδοθεῖ παρὰ τοῦ Ἀββ. MIGNE μέχρι μέσα τοῦ 15ου αἰῶνος, καὶ φυσικὰ, ἔργα μεταγενεστέρων πατέρων ὡς τῶν Νικηφόρου Θεοτόκη, Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου κ.ἄ. ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὰς βιβλιοθήκας, ὅχι μόνον τῶν Θεολόγων ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ποὺ μελετοῦν καὶ σπεύδουν νὰ γνωρίσουν τὴν κατὰ Θεὸν Σοφίαν τὴν ἐκφρασθεῖσαν παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων. Αὐτὴν τὴν ἐκδοσὶν τῆς Πατρολογίας ἀπὸ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος μέχρι καὶ τοῦ νῦν αἰῶνος ἀνέλαβον νὰ ἐκδώσουν νέοι διαπρεπεῖς Θεολόγοι. Ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ γνωρίζωμεν, τουλάχιστον ἀπὸ τὸ «σημεῖον γραφῆς» των ὅτι εἶναι σοβαροὶ ἐπιστήμονες, πιστεύομεν θὰ φροντίσουν νὰ χειρισθοῦν αὐτὸ τὸ κολοσσιαῖον θέμα μὲ ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν. Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς προηγουμένας θεολογικὰς των διατριβάς καὶ δὴ τὰ ΤΑΜΕΙΑ, Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, ὑπολογίζωμεν καὶ ἡ νέα των ἐργώδης καὶ ἐμπεριστατωμένη, πνευματικὴ ἐργασία θὰ εἶναι κατόρθωμα διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ ἐμπλουτισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς μας Ὁρθοδόξου γραμματολογίας. Ἀναμένομεν.

ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΚΟΑΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμου»
δράτε μὴ θροεῖσθε...»
(Ματθ. 24.6).

Πάλι ἡ καρδιά τῶν Χριστιανῶν εἶναι λυπημένη μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ποὺ λαμβάνουν χώραν εἰς χώραν Μεσογειακὴν ἡ ὁποία ἐμπλέκεται σὲ ἀνοικτὴν ρῆξιν μὲ κάποιαν Ὑπερδύναμιν! Εἶναι, τῷ ὄντι λυπηρὸν πῶς γίνονται αὐταὶ αἱ «κραυγαλαί» ρῆξεις, μεταξύ τῶν Ἐθνῶν. Ἐπειδὴ συμβαίνει ἡ ἰδικὴ μας χώρα, τὰ τελευταῖα ἐξήκοντα ἔτη νὰ ἔχη ἐμπλακῇ σὲ δύο παγκοσμίους πολέμους, μὲ φόρον ἀδελφικοῦ αἵματος οὐκ ὀλίγου, κρατοῦμεν τὴν ἀναπνοὴν μας, μήπως, ἐγκαταλείψει Θεοῦ, ἐπιτρέψει ὁ Ὑψιστος καὶ νέα δεινὰ! Καὶ ἂν μὲν πρόκειται περὶ δεινῶν, ποὺ εἶναι σὲ μᾶς γνωστὰ, πάει καὶ ἔρχεται. Ἄλλ' ὅταν σκορπίοι τῶν Οὐρανῶν ξερνοῦν ἀπὸ τὸ στόμα των ἀτομικὰ καὶ ὑδρογονικὰ ὅπλα, τότε ποῖος θὰ

εἶναι ὁ νικητὴς καὶ ποῖος ὁ ἡττημένος; Ἐνθυμούμεθα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τί λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος;

«Καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα· καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουν τοῦ ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους» (Ἀποκ. 9-16).

Μᾶς βεβαίῳ ὁ Κύριος νὰ μὴν «θροοῦμεθα»! Μὰ πῶς νὰ γίνῃ αὐτὸ Κύριε, ἐφ' ὅσον τὰ πάντα θὰ γίνουν Γῆς Μαδιάμ; Καὶ ὁ μὲν Προφήτης Ἠλίας ἔφευγε τὴν μῆνιν τῆς Ἰεζάβελ· ἀλλὰ ἐμεῖς, ἀμαρτωλοὶ ὄντες, ποῦ φύγωμεν; Μήπως εἰς τὰ ὄρη, ἢ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης (Ψαλμ. 138 στίχ. 8-9-10). Καὶ ἐκεῖ, Κύριε, θὰ εἶναι χώρος μολυσμένος ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν!

Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε!

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΜΑΤΣ ΚΑΙ Η ΒΡΟΧΗ

Μᾶς διετύπωσαν τὴν ἀπορίαν, μερικοὶ εὐλαβεῖς ἀναγνώσται, πῶς συμβαίνει ὅταν περνοῦν εἴτε μὲ τὰ πόδια, ἢ ἐποχοῦμενοι νὰ βλέπουν, καὶ μάλιστα σὲ μερικὲς βροχερὲς μέρες, πλῆθος κόσμου εἰς τὸ στάδιο Καραϊσκάκη νὰ παρακολουθοῦν τὶς ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις; πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν κρατοῦν ἀλεξιβρόχια ἢ καὶ σκεπασμένοι μὲ ἄλλα ἐτερόκλητα πράγματα (νάυλον σακοῦλες κ.λπ.), νὰ παρακολουθοῦν, δὲ αὐτὰ τὰ θεάματα μὲ ἀγωνίαν, οὐρλιάσματα καὶ τὰ ὅμοια; Δὲν θὰ ξεχάσωμεν, φυσικὰ, τὶς φονικὲς ρῆξεις τὸσον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον ἑλληνικὸν χώρον! Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, φαίνεται, πῶς ξεχνάτε, πῶς εὐρισκόμεθα σὲ ἓνα καινούργιο εἶδος νεο-ειδωλολατρείας, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν καὶ καταλήγει στὰ προχωρημένα γεράματα. Τὸ ποδόσφαιρο, προπαντός, κρατᾷ ὅλες τὶς ἡλικίες μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Μέσα εἰς τὰ γήπεδα ἔχουν ὁλόκληρον τὸν Βελζεβούλ «θρονιασμένο»! Καὶ εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ, διότι δὲν θὰ ξεχάσωμεν, πῶς ἐκλαύσαμεν οὐκ ὀλίγα θύματα εἰς τὴν θύραν 7 Ν. Φαλήρου, καθὼς καὶ ἐν τῇ ξένῃ εἰς τὰς συρράξεις μεταξύ των. Καὶ καλὰ ἐμεῖς, διότι μᾶς χαρακτηρίζουν ὡς ὑπαναπτύκτους, ἀλλὰ ἐν τῇ ξένῃ, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν ἀγωγή καὶ κοινωνικῶς καλλιεργημένοι, πῶς συμβαίνει νὰ λαμβάνουν χώραν αὐτὰ; Καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἐνθυμηθῶμεν καὶ τοὺς τροφίμους τῶν ἵπποδρομιῶν. Ἄλλη ντροπὴ, τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων! Ἀνθρώποι πάσης ἡλικίας ἐξανεμίζουν τὰς οἰκονομίας των καὶ στεροῦν τὰς οἰκογενείας των τὰ ἀναγκαῖα! Νὰ λυποῦνται ν' ἀνάψουν ἓνα κερί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἂν πηγαίνουν καμμιά φορὰ γιὰ τὰ

μάτια, και από την άλλη μεριά είτε φτωχοί είναι είτε πλούσιοι να, τρέφουν τα ἄλογα και τούς ιδιοκτήτες των. Καθαρή και ἀποτρόπαια νεο-εἰδωλολατρεία, μ' ὅλας τὰς προεκτάσεις της. Γι' αὐτοὺς δὲν θὰ ζητήσῃ ὁ Θεὸς πῶς ἐδαπάνησαν τὸν χρόνον τους εἰς τοιαῦτα ἔργα ἀσκόπως καὶ ἀκαίρως;

Τὸ Ραδιενεργὸν...

Αὐτὸ τὸ νέφος ἐκάλυψε τὴν ὑφήλιον, καὶ σκιά θανάτου ἐπέπεσε ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας! Αὐτὰ εἶναι τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἀτομικὸς ἀντιδραστὴς τοῦ Κιέβου στὴν Ρωσία κατὰ τὰς ἐκτιμήσεις κατεστράφη, καὶ ἡ ραδιενέργεια ἢ διαχεομένη ἐξ αὐτοῦ σὲ παγκόσμιον ἔκτασιν διαποτίζει τὴν γῆν μας μὲ τὰ θανατηφόρα ραδιενεργὰ ἰσότοπα.

Αἱ παγκόσμιαι ἀποστάσεις ἐξεμηδενίσθησαν καὶ βροχὴ ραδιενεργὸς ἔπεσεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπομακρυσμένην Ἰαπωνίαν ποὺ εἶναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς!! Σύμφωνα μὲ τὶς ἐκτιμήσεις τῶν ἐπιστημόνων, τέσσαρις φορὲς ἐπάνω ἀπὸ τὰ φυσικὰ πλαίσια εἶναι τὸ ποσοστὸν τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἡ Ἑλλάς καὶ καλούμεθα ὅλοι μας νὰ ἀπέχωμεν καὶ ἀπὸ ζωϊκὰς τροφὰς καὶ ἀπὸ τὰ παράγωγά των!

Ὅσοι ἀπὸ μᾶς διαβάζουν Εὐαγγέλιον εἰς τὴν «Ἀποκάλυψιν» βλέπομεν ἐκεῖ καθαρὰ ν' ἀναφέρῃ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης διὰ τὸν μέγαν ἀστέρα «Ἀψινθον» ποὺ ἔπεσε ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἐμόλυνεν τὸ ἕν τρίτον τῶν ὑδάτων τῆς Γῆς καὶ ἀπέθανον τὸ ἕν τρίτον τῶν κατοίκων τῆς Γῆς! Γιὰ σκεφθῆτε, ἐγκαταλείψει Θεοῦ, νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ γίνῃ ἀτομικὸς πόλεμος μεταξὺ τῶν λαῶν, ἐφ' ὅσον ἑκατοντάδες ἀπὸ ἀτομικὰς κεφαλὰς καὶ εἰς τοὺς δύο μεγάλους τῆς Γῆς εἶναι ἐναποθηκευμένοι, ποῖος εἶναι δυνατόν ἀπὸ μᾶς νὰ ἐπιζήσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν συμφορὰν;

Ἀντὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν «ἐθρόνιασαν» ἐν τῇ καρδίᾳ των τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον.

Τὸ μόνον παρήγορον σημεῖον εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς λέγει ὁ Κύριος ὅτι δὲν πρέπει νὰ «θροούμεθα» δι' οἰονδήποτε πολεμικὴν συμφορὰν ἐπὶ τῆς Γῆς· ἀλλὰ χρειάζεται, ἐκ μέρους μας δυνατὴ προσευχὴ γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν οἰονδήποτε κίνδυνον, καὶ τότε ἀσφαλῶς Αὐτὸς θὰ φανῇ ἰλεως «τοῖς ἑπαικόσι» καὶ θὰ φυλάξῃ κάθε χριστιανικὴν ψυχὴν ἢ ὁποῖα ἔχει, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως.

ΠΕΝΘΗ

Παρθένα Γ. Χαραλαμπίδου

Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας ἐκφράζει τὰ εἰλικρινῆ συλληπητήριά της εἰς τὸν ἱεράρχην Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον ἐπὶ τῇ βαθείᾳ θλίψει αὐτοῦ, διότι ἐκοιμήθη πλήρης ἡμερῶν ἐκ Κυρίῳ ἢ προσφιλεῖς του μήτηρ Παρθένα Γ. Χαραλαμπίδου τὴν 11-4-1986 (π.ῆμ.). Ἡ Γερόντισσα ὑπῆρξεν μήτηρ ἑννέα τέκνων τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψεν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ κατέστησε αὐτὰ ζωντανὰ κύτταρα τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς κοινωνίας. Πλήθος κόσμου κατέκλυσε τὸν Ἱ. Ναὸν Τιμίου ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου· εἰπὼν τὰ ἀκόλουθα: Ἀρχιερέων καὶ ἱερέων παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκφορὰν τῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κος Γερόντιος ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς τῆς μεταστάσης, εἰς τὸ βραχὺ λόγον του εἰς τὸν ὁποῖον ἀνταπάντησεν ὁ υἱὸς τῆς ἐκκλειπούσης ἱεράρχης κος Ἀθανάσιος ἐπισημαίνων τὰ ἐξῆς:

Ὅταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, γονυπατήσας ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός του, ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς Δημήτηρ, (ἐξυπακούων μ' αὐτὸ ὅτι τὸν ἐγέννησε καὶ τὸν ἀνεγέννησαν ἐν Κυρίῳ), ὁ ἱεράρχης κος Ἀθανάσιος τὴν ἀπεκάλεσε τὴν μεταστάσαν μητέρα του ὡς «Τριμήτηρ» διότι αὐτὴ τοὺς ἐγέννησε καὶ χήρα οὖσα τοὺς μεγάλωσε καὶ ἐκ τρίτου ἐχάρισέ εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων της τὴν ἀκραιφνῆ χριστιανικὴν πίστιν.

Εἰς τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν ἔλαβον μέρος ὁ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου Ἰουστίνος ὁ πατὴρ Ἰάκωβος Παπαδέλης, ὁ πατὴρ Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, ὁ π. Ἀνθίμος Καραμήτσος ὁ π. Χρυσόστομος Βάρκας, ὁ π. Χρήστος Μιχαηλίδης, ὁ π. Προκόπιος Προκοπίου καὶ π. Εὐθύμιος Μπαρδόκας, ὁ Δήμαρχος Μενιδίου κ. Βρεττὸς καὶ πλήθος ἐπιλέκτου κοινωνίας.